



„Рождество“, худ. Тинторето

Срещата с Бог - радост и размисъл

†**Петко ХРИСТОВ**, *Никополски епископ*

Скъпи братя и сестри,
Отмина Извънредната юбилейна година на милосърдието. Година, изпълнена с много инициативи и размисления на тази тема. Годината се изниза неусетно, но милосърдието остава като практическа реализация на най-висшия Божи дар - на Любовта.

Рождество Христово е денят, в който по особен начин честваме този дар.

Това е една от най-вълнуващите благодати, която ни прави съпричастни към Божието послание за човечност, в което блести светлината на Въплътения Бог.

Денят на Рождество ни призовава да се отворим с дълбока солидарност към всяко човешко същество, водени от вярата по пътя на Божията любов, която не познава човешки ограничения.

Това е повод за радост, която трябва да отеква в нашия живот, тъй като Бог спазва Своето обещание, като дойде сред нас.

Това не е едно обикновено събитие, за което си спомняме всяка година, нито мимолетно събитие от човешката история. То представлява

На стр. 5

Вратата на Божието милосърдие е винаги отворена за нас

„Въпреки че се затваря Светата врата, за нас остава винаги широко разтворена истинската врата на милосърдието, която е сърцето на Христос.“ Това посочи папа Франциск в проповедта си на литургията за празника на Христос, Цар на вселената, която предстоятелства на площад „Свети Петър“ пред повече от 70 хиляди вярващи и поклонници от цял свят. Преди началото на тържественото богослужение със специален ритуал папата затвори Светата врата във ватиканската базилика, през която по време на

тази Извънредна юбилейна година на милосърдието преминаха милиони поклонници. Папата призова вярващите да „преоткрият младия и красив лик на Църквата, който сияе, когато Църквата е гостоприемна, свободна, предана, бедна откъм материални средства и богата в любовта, мисионерска“.

На литургията в съслужение с 16-те нови кардинали папа Франциск припомни коя е истинската царственост на Исус, Който на кръста „ни се явява

На стр. 7

Свещеническо ръкоположение В Софийско-Пловдивския диоцез

19 ноември бе празник за Католическата църква в България. На тържествена литургия в катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив в 11,30 ч. монс. Георги Йовчев, епископ на Софийско-Пловдивската епархия, ръкоположи за свещеник отец Ивелин Генев. Заедно с Негово Високопреосвещенство съслужиха свещеници от Софийско-Пловдивската епархия, Никополската епархия и Апостолическата екзархия.

В този изпълнен с радост ден до отец Ивелин Генев бяха близки, приятели, множество вярващи, изпълнили катедралния храм, придружавайки го със своите молитви.

В началото на своята проповед Софийско-Пловдивският епископ насочи вниманието си върху тайнството свещенство и колко е величествено името

свещеник, когато то е реализирано в пълния смисъл на думата - когато свещеникът е вкоренен в Христос. „Няма друга сила освен Христос, чрез Когото можем да се борим срещу злото и демона. Само чрез Него можем да успеем“, подчерта проповедникът. Той изтъкна още, че макар и способно човешко същество, Ивелин не трябва да разчита само на собствените си сили. „Бъди Христовоосец навсякъде, а Христос е смиреният“, каза още Негово Високопреосвещенство и продължи, че смирението е онази добродетел, която въздига човешката личност не заради тщеславие, а за да се приближи до Бога Вседържителя, Който е самата любов. Подчертана бе и неразтрогаемата връзка с епископа - единството с него зара-

На стр. 7

25 години вестник „Истина- Veritas“ Словото

„Чуйте, скъпи братя, моите думи, добре ги чуйте - става дума за нещо, което за вас е много важно. Елате да утолите жаждата си с водата от Божествения извор, за който ще ви говоря. Търсете тази вода и не позволявайте жаждата ви да се уталожити. Пийте и никога не мислете, че сте се наситили. Нас ни зове Този, Който е Живият извор. Този, Който е самият извор на живот, ни казва: „Който е жаден, да дойде при Мене и да пие“ (Йн. 7, 37).

Разберете добре за какво пиене става дума. Чуйте какво чрез Йеремиа ви казва Този, Който е Самият извор: Оставиха ме Мене, Източника на жива вода - пророкува Господ (Срв. Йер. 2,13). Самият Господ, нашият Бог Исус Христос, е Изворът на живота. Затова ни вика при Себе си като при извор - да пием от Него. От Него пие този, който се храни с Неговото слово; от Него пие този, който Го обича подобаващо, който искрено Го желае, който гори от любов към мъдростта.

Обърнете внимание откъде блика този извор! Той блика от същото място, откъдето слезе нашият хляб, тъй като един е нашият хляб и нашият извор - Единородният син, нашият Бог, Христос Господ, за Когото винаги изпитваме глад. Колкото и да се храним от Него чрез любовта, с каквото и желание да Го поглъщаме, ня-

На стр. 2



С милосърдие в сърцата и душите и светлина в очите

29 октомври 2016 г., събота, Пловдив, Сточна гара. Ведро утро, забързани млади и възрастни хора, мъже и жени с бодра крачка, дори и тези с бастуните, се качват в автобуса, дошъл от Куклен, за да ги отведе в София. Енорияшите от енориите „Света Троица“ - Куклен, и „Възнесение Господне“ - Пловдив, тръгват на поклонение по случай Извънредната юбилейна година на милосърдието, водени от свещениците Петър, Даниел, Клаудио и сестрите облатки Ана, Христина и Мари-Ноел. Четиридесет души на възраст от 25 до 85 години са вярва в Бог в сърцата, особена светлина в очите и надежда, се отправихме към катедралния храм „Успение Богородично“ в София. Пътуването премина с участието на всички в молитви и песни, отправени към Бог и Дева Мария. На голяма почит бе размишлението върху милосърдието преди минаването през Светата врата в храма.

Отец Даниел ни просвещаваше за условията за получаване на индулгенция през Светата година (8. XII. 2015 г. - 20. XI. 2016 г.) на милосърдието.

В София - в двора на храм „Успение Богородично“, бяхме приятно изненадани от топлото посрещане на Негово високочтено Христос Пройков, който лично поздравя всеки от нас. По време на литургията, председателствана от него, християните от двете енории пяхме и се молихме, вдъхновени от нашата

По случай Извънредната юбилейна година на милосърдието

вяра, помирени, приели светлото причастие и решени да бъдем по-добри, човеколюбиви, внимателни и грижовни към старите, самотните, болните и всички, които имат нужда.

Дълбоко в себе си, а и открито взехме решение да помагаме - кой с каквото може. С прекрасни думи, проникващи дълбоко в сърцата и душите ни, словото на монс. Пройков ни помогна да се чувстваме щастливи, окрилени от нашето присъствие в този прекрасен обновен дом на надеждата и единството между нас. Той ни посъветва да се усмихваме, защото усмивката скъсява разстоянието между хората и животът става по-лек.

Задушевен обяд. Всички сядаме на обща трапеза и тук - нова приятна изненада от монс. Пройков и монахините, които ни нахраниха до насита с храна, поднесена от сърце, и консумирана от нас с голям апетит, защото се чувствахме обичани от домакините и им отворихме със същото. Нашата вяра ни обединява.

Посещението при сестрите евхаристинки допълни светлия лъч на нашето усещане за доброта и набожност. Бяхме посрещнати радостно от сестра Максимилиана, сестра Сузана и другите, по-млади от

тях, с ведри лица и усмивки, дадени за добри приятели. Посетихме черквата, където сестра Максимилиана ни говори за свети папа Йоан XXIII, за историята и настоящето на храма. Срещата ни с монс. Пройков, свещениците и сестрите ни развълнува, защото в нашия църковен и личен живот преди и сега те имат големи заслуги. Те са били и са пример за нас с това, което правят.

Накрая на нашето поклонение посетихме манастира на сестрите кармитки. Искам да замълча... Тишина... Всички изпитахме почит, благоволение и умиление. Сълзи напихаха в очите ни от уважение към тези монахини, отдали се на Бог.

Разговоряхме. Ние, които живеем в света, трудно разбираме тяхната саможертва в името на Бог и Дева Мария. Молитва, себеподаност, милосърдие, отшелничество - всичко в името на Доброто. Молитва с тях. Песен - Лурдска Дева. Тръгваме с дълбоки размишления. Ние къде сме?

Правим ли всичко, което можем? Свещите, които ни подарили, внесоха светлина и дълбок размисъл в нашите домове за истинската вяра в Бог и желанието за помощ на нуждаещите се.

Да бъдем самаряни не е лесно!

Аз смятам, че с молитва и усърдие и с Божията воля всичко се постига.

Иванка МИНЧЕВА, Пловдив

Вестник „Истина-Veritas“ - моят преган приятел

Обикновено всеки юбилей е повод за равностетка и размисъл. Независимо че авторът на равностетката може да не е присъствал лично на „раждането“ на юбилея или да е бил свидетел на цялостния му живот. Такъв е моят случай с вестник „Истина-Veritas“. От 25-те години живот на вестника, тоест от неговото второ раждане в новото време, ако мога така да се изразя, съм присъствала приблизително 20 години. И оттогава - от 1996 г., сме неразделни с юбилея.

Когато се завърнах от чужбина, където бях дълго време, Мирослава Топчиева - Поцата ми възложи статия за светците Хайнрих и Кунигунде. Това бе началото на приятелството ми с вестник „Истина-Veritas“, което много обогати живота ми. Ще попитате - защо? Ами защото от този момент нататък започнах усърдно да пиша за какво ли не в областта на културата и религията, без и най-малката принуда и без дори някога да съм имала и най-слабата идея, че мога, а ще ми бъде и безкрайно приятно да се занимавам с подобна дейност. Моят професия на преподавател по пиано, аккомпанятор и кантор в черква не предполагаша занимания от подобен род. Но пишейки във вестника, постепенно се замислих, че бих могла и да се занимавам с теория на музиката. Така се осъществи идеята ми да изследвам и напиша дисертация за църковната музика на банатските българи. А после се заредиха още много статии, реферати, повечето, разбира се, в областта на музикознанието. Така косвено вестникът ми отвори вратите и към музиковедската професия.

Не остана встрани и преводаческата дейност. Е, тя не е толкова силна, колкото писането, но все пак трябва да я спомена. Да запишам на български това, което чета - един нелесен труд - също бе нещо ново за мен. Оказа се обаче, че и това ми доставя удоволствие.

Почти всеки ден все ми хрумва някаква идея за нещо, което бих могла да напиша, без значение дали е за вестника или за някъде другаде. Вече се заричам да спра, защото в живота няма време за всичко; има бит, който отнема също немалко сили и време. А мога ли да спра? Най-вероятно не. Както казват, апетитът

идва с яденето.

Колко много съм научила от вестника, колко интересни неща съм прочела! Радвам се, когато разбирам, че вестникът се харесва на нашите богомолци, че са им интересни материалите, които публикувам. Даже мои колеги, които нямат нищо общо с Католическата църква, го четат с интерес. Скоро една колежка ми каза, че участвала в някаква анкета, вероятно обявена от медиите. На въпроса кои вестници и списания четете, тя подчертала наред с няколко заглавия и името на нашия вестник. Радвам се, че имам познати и приятели, които публикуват своите материали във вестника, радвам се на идеите и на труда им - безвъзмезден, и ги приветствам за това!

Благодарение на вестника имам няколко силни приятелства, които - надявам се - ще продължат до края на живота ми. Благодарение на вестника съм видяла и съм се поклонила на свети места в родната и чужбина, запознала съм се с архитектурата и изкуството на интересни паметници на културата. Благодарение на вестника съм прекарала и прекарвам приятни часове в плодотворни разговори, веселие и радост, нещо, което с моите колеги музиканти рядко се случва, защото там понякога все някоя трудно сдържа израза си на неудоволствие от успехите и изявиите на другия.

В края на тази „изповед“ мога да кажа само, че е истинско щастие човек в днешно време да работи по професията си това, което му се удава, което му е интересно и което обича. Тогава границите между професия и хоби се заличават, възнаградението - когато има такава - няма първостепенно значение; тогава всеки ден е очакван с радост и всички житейски трудности остават някак на заден план. Не смее да помисля - дали пък всичко това няма да се окаже, че е дело на Свети Дух?!

Всичко, което изброих по-горе, пожелавам на моите колеги и приятели от вестник „Истина-Veritas“. С благодарност им се поклоням и ги призовавам да изпеем едно „Многая лета“ за любимия ни вестник, с пожелание да надживее своя стогодишен юбилей!

Майя ХИЛДЕГАРД

25 години вестник „Истина-Veritas“ Словото

От стр. 1

маме насита и продължаваме да Го желаем. Нека пием от Него като от извор, нека пием с любов, която да ни се струва, че може да расте безкрайно, нека пием с цялата страст на нашите желания и да се наслаждаваме на нежността на Неговата благост.

И тъй, Господ е нежен и сладостен. Макар че сме яли и сме пили от Него, продължаваме да бъдем гладни и жадни за Него, понеже тази храна никога не е напълно изядена, нито пък пиетието - изчерпано. Колкото и да го ядем, този хляб никога няма да свърши; колкото и да пием, този извор никога няма да пресъхне. Защото тази наша храна е вечна, а нашата вода - несекваща и винаги сладка. Затова пророкът казва: „Вие, които жадувате, дойдете всички при извора“ (Ис. 55, 1), понеже този извор е изворът на жадните, не на наситилите се. По тази причина Той вика жадните - тези, които на друго място ще бъдат наречени блажени, и призовава онези, които никога не са се напили от водата Му, а колкото повече пият, толкова по-силна жажда изпитват.

Затова, скъпи братя, трябва винаги да желаем, винаги да

търсим и да обичаме Онзи, Който е Слово Божие. Той е Извор на мъдрост, престолът Му е във висините. В Него, както казва апостолът, „са скрити всички съкровища на премъдростта и на знанието“ (Кол. 2, 3) и Той не престава да призовава жадните за това питие.

Ако си жаден - пий от този извор на живота; ако си гладен - яж от този хляб на живота. Блажени, които са гладни за този хляб и жадни за този извор. Тези гладни и жадни, колкото и да ядат и да пият, винаги искат още по-пълно да заситят своя глад и своята жажда.

Несъмнено много ще да са сладки тази храна и това питие щом колкото и да се ядат и пият, няма наядане и напиване, тяхната сладост не утолява глада и жадната. И затова пророкът цар казва: „Вкусете и ще видите колко благ е Господ!“ (Пс. 33, 9).

Свети Колумбан (540-615)

Текстът е из наставленията на светеца и е със заглавие „Исус, живото слово на Отца“.

2 ИСТИНА VERITAS Брой 12 (1517) декември 2016 г.

Свети Колумбан е роден в Ирландия. Той е монах - мисионер, влюбен в Библията. На зряла възраст основава няколко манастира във Франция, които разпръскват култура и духовност. Противопоставя се на корупцията в кралския бургундски двор и сред клира. Френските епископи застават срещу него и той е принуден да се обърне към папа Григорий I. Но крал Теодорих II (596-613) го изгонва от земите си през 610 г. Светецът забягва в Швейцария, където започва да евангелизира едно германско езическо племе. Отново го подгонват и той отива в Италия, където между 612 и 614 г. основава в Бобио своя последен манастир. Паметта му се чества на 23 ноември.

Във вечна светлина

Елисавета Босилкова

На 28 октомври 2016 г. почина нашата сестра Елисавета Михайлова Босилкова. Родена на 23 ноември 1935 г., Елисавета отдаде целия си съзнателен живот на Църквата. Беше съпруга на Любен Дженев Босилков, племенник на блажения епископ Евгений Босилков, убит от комунистите на 11 ноември 1952 г. Работила е в завода за текстил „8 март“. След като се пенсионира, всекидневно беше в храма и помагаше в различните дейности. От 2001 г. е сестра в Третия францискански орден. Ще я запомним с нейната неуморна работа и съпричастност. Тя винаги беше готова да помогне и да обича.

Нека почива в мир!

Братя и сестри от Трети францискански орден

ИСТИНА - VERITAS

продължител на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)



Директор
свещеник Благовест
Вангелов

Адрес на редакцията:
1606 София,
ул. „Люлин планина“ № 7
Тел. (02)41-77-739,
E-mail: istina-v@techno-link.com
Редактор Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

Шри Ланка (остров Цейлон). В знак на междурелигиозно сътрудничество и хармония ръководството на будистите е получило одобрение от католическия архиепископ на столицата Коломбо кардинал Алберт Шалколм Ранджит да издигне 114-метрова коледна елха с 500 хиляди цветни крушки. Елхата е записана като най-високото коледно дърво в Книгата за рекордите на Гинес. Досега рекордът принадлежеше на 90-метровата елха, издигната в Мексико през 2009 г. От многоетническото 12-милионно население на острова най-многобройни са будистите; католиците са над 2.5 милиона.

Франция. Във връзка с 20-годишнината от обезглавяването на седем монаси траписти от ислямисти архиепископът на Лион кардинал Филип Барбарен е посетил останалия жив 92-годишен монах трапист Жан-Пиер Шумахер, който живее в манастира на трапистите в Мароко, където е била отслужена възпоменателна литургия. През 1996 г. в алжирския манастир на трапистите нахлуват ислямисти и убиват монасите. По това време брат Жан-Пиер е извън манастира и се спасява. През лятото на 2016 г. седемте монаси мъченици са провъзгласени за блажени. Кардинал Барбарен е от Мароко и е посетил родния си град Рабат.

+++ След разрушаването на бежанския лагер „Джунглата“ край Кале 1600 бежанци са настанени временно в импровизиран лагер до Версай, където местни жители протестирали гневно и се е наложило бежанците да бъдат разпределени по частни домове. Обаче негодуванието не престава и вярващите от местната католическа енория са разделени.

Турция. Радикални мюсюлмани, привърженици на президента Реджеп Ердоган, нападат християнски черкви, рушат стени, чупят прозорци. Много е пострадала католическата черква „Благовещение“ в гр. Трабзон, която наскоро бе обновена.

САЩ. Поради бързото нарастване на католическата енория на остров Гуам папа Франциск е назначил досегашния епископ в Детройт Майкъл Джуд Байърнес (58) за архиепископ на гр. Агана - главен град на острова. Гуам е най-големият остров на Марианския архипелаг в западната част на Тихия океан и е протекторат на САЩ.

Нигерия. В страната действа терористичната групировка „Боко Харам“, която напада предимно християни. Наскоро тази ислямистка групировка е

убила осем католици, които излизали от черква след литургията. Нападението извършили трима въоръжени мотористи, които после се скрили в близкия град Чибок. В този голям град през 2014 г. същата ислямистка терористична организация напада голямо девическо училище и успява да отвлече 276 момичета; 58 девойки успяват да избягат, но 218 остават в ръцете на терористите.

+++ Нигерия е една от най-големите държави на африканския континент; населението ѝ е над 177 милиона. Тя е разделена на две части - северна и южна. В северната живеят предимно мюсюлмани, а в южната - християни. В Северна Нигерия има щати, приели като главен закон Шериата - строг ислямски закон. Тук бракът под 18-годишна възраст не е забранен, женят се даже на 13 години. Докато в Южна Нигерия, при християните, бракът под 18-годишна възраст е строго забранен.

От цялото население на страната над 50 процента са мюсюлмани - 80 милиона, а 40 процента християни - 75 милиона, от които 40 милиона са католици.

Мексико. Един от наболелите проблеми за цялото общество е търговията с дрога. Наркотиците и пясъци се надпреварват да извличат огромни печалби от този примамлив бич за хората. Независимо от съперничеството помежду си те са единни срещу Католическата църква, която активно се противопоставя на това зло. Именно поради това много католически свещеници, семинаристи и активни вярващи биват отвлечени, измъчвани и убивани. От декември 2012 г. досега са били отвлечени, убити или тежко ранени 18 свещеници, 10 семинаристи, шестима клисари. Но духовниците не се отказват и борбата продължава!

+++ Католическата църква в Мексико продължава и борбата срещу „модернизма“, обхванал управниците спрямо хомосексуалистите. Президентът Енрике Пенья Nieto е на път да предложи узаконяването на брак между хомосексуалисти. Църквата активно се противопоставя на деградацията на семейството и обществото.

Италия. Широкомасщабна анкета е установила, че 70 процента от младежите между 18 и 24 години редовно четат Библията - Стария и Новия завет, и че 65 на сто от хората между 30 и 50 години притежават и четат Библията.

Израел. Неизвестни крадци са разбили базиликата „Преображение Господне“ на хълма Табор, ограбили дарохранител-

ницата, златните съдове, даренията и хвърлили хостията на пода. Тук, на планината Табор, е станало Христовото преображение пред очите на Петър, Яков и Йоан.

Виетнам. От новата учебна година в страната е отворил врати нов католически университет. От 90-милионното население на Виетнам над девет милиона са католици, обгрижвани от 55 епископи, 4 хиляди свещеници, 5 хиляди монахини; подготвят се над две хиляди семинаристи.

Албания. Префектът на Конгрегацията за делата на светците кардинал Анджело Амато е обявил за блажени в базиликата „Свети Стефан“ в Тирана 38 мъченици католици. Те са убити в периода 1945-1974 г.

Аржентина. Аржентинският епископ Марсело Санчес Сорондо - председател на Папската акедемия на науките, е заявил, че папа Франциск и през 2017 г. няма да посети родината си Аржентина поради наложителни причини - в някои страни положението е в драматично състояние. Самият папа е казал по този въпрос: „Имам задължения към Азия, Африка и страни, които никога папа не е посещавал. Светът е по-голям от Аржентина“.

Ливан. Новият президент на страната е 81-годишният генерал Мишел Аун от католическата маронитска общност. Според ливанската конституция президентът трябва да е християнин маронит, премиерът да е сунит, а председателят на парламента - шиит.

Англия. 38-годишният ирландец Филип Мълрайн е ръкоположен за дякон от архиепископа на Дъблин Диармънд Мартин. През септември Филип е дал обети в Доминиканския орден, а през лятото на 2017 г. ще бъде ръкоположен за свещеник. Филип Мълрайн е роден през 1978 г. От 1997 г. до 1999 г. е футболист на Манчестър Юнайтед, където играе заедно с Дейвид Бекъм и Райън Гигс. След това играе в Норуич, Кардиф и в националния отбор на Ирландия. След много получени травми той напуска футболното поприще и завършва в Рим богословие и философия.

Тайланд. В столицата на страната се е провело заседание на Генералния капитал на редемтористите. Събранието е за определяне на датата и на 101 делегати за изборното съб-

рание на конгрегацията. Сегашният генерален настоятел, 61-годишният епископ Майкъл Брел, канадец, отчете дейността и набеляза бъдещите задачи и планове. Конгрегацията на Светия Изкупител е основана през 1732 г. от Алфонс Лигуори и в момента разполага с около четири хиляди свещеници и пет хиляди монаси в над 700 енории, пръснати из 81 страни по света. Бившият генерален настоятел архиепископ Джоузеф Тобин бе удостоен от папа Франциск на последната консистория с кардиналски сан.

Ватикан. Тазгодишната коледна ясла на площад „Свети Петър“ е оформена да отразява кризата и нищетата на бежанците. Тя е изработена в Малта и е специален дар от правителството и архиепископията на страната. Изобразена е и типична малтийска лодка, за която мигранти се мъчат да се хванат и тя да ги отведе до спасителния италиански бряг. Коледната елха е дар за папа Франциск от региона Трентино. Висока е 25 метра, украсена е с 18 хиляди малки цветни лампички и цветни топки - дар от италиански деца. Коледната елха и яслата ще бъдат официално открити и осветени от папата на 9 декември.

+++ Във връзка с края на Извънредната юбилейна година на милосърдието Светият отец е отслужил литургия в памет на починалите епископи от ноември 2015 г. досега.

+++ По повод края на годината на милосърдието папа Франциск е приел на генерална аудиенция шест хиляди бездомници от цяла Европа. Те заедно със своите придружители са присъствали на литургия, отслужена от папата.

+++ В присъствието на много посетители папа Франциск е обявил лятната папска резиденция Кастел Гандолфо за музей. Резиденцията отстои на 30 км южно от Рим, разположена е в планината Албани край езерото Албано. Отсега нататък тя ще е отворена за посетители след направена предварителна заявка. Вече са регистрирани заявки от цял свят за 2017 г. Посетителите ще се наслаждават на луксозни помещения, зали, на параклиса, на огромните привлекателни градини. Очаква се милионите посетители да донесат добри приходи за поддържането на резиденцията и за други дейности. Лятната папска резиденция е направена от папа Урбан VIII (1623-1644) и всяка година римските епископи прекарват летните месеци в нея. Особено привлекателни обекти са папската спалня, папският параклис, салонът, където папата са посрещали гости, голямата и богата библиотека.

+++ Кардинал-секретарят Пиетро Паролин е водил международна поклонническа група в Богородичното светилище във Фатима (Португалия); в групата е имало дипломати от цял свят. В голяма зала пред множество присъстващи той е поздравил новоизбрания генерален секретар на ООН португалеца Антонио Гутереш, като в поздравителната телеграма заявява: „Изборът на Гутереш е основание за радост и доволство на Светия престол, на целия португалски народ, на всички католици по целия свят“. Новият генерален секретар на ООН е португалец и изповядва ревностно католическата вяра.

+++ Папа Франциск отново е изпратил 90 хиляди евро па-

мощ за Хаити, пострадала от последния ураган - загинали са над хиляда души, а без покрив са останали над 1,4 милиона. От деветмилионното население на острова над седем милиона са католици.

+++ Светият отец е приел на частна аудиенция словенския президент Борут Пахор. Повод за срещата е 25-годишнината от установяването на редовни дипломатически отношения между Словения и Светия престол. В сърдечен половинчасов разговор двамата са констатирали добрите отношения между двете страни. Папа Франциск се е похвалил, че знае няколко думи на словенски, тъй като негов племенник в Аржентина е женен за словенка, която го е гостила с много вкусно ядене - словенски специалитет, когато е бил на гости у племенника си. Президентът „щял да говори със словенската в Аржентина, за да разбере каква е тази вкуснотия“, и е поканил папата да посети Словения, за да му поднесе това вкусно ястие. Сърдечната среща е завършила с много пожелания и поздравии от Светия отец към целия словенски народ. От тримилонното население на Словения повече от два милиона са католици.

+++ На стадион „Олимпико“ в Рим по инициатива на папа Франциск се е състоял благотворителен мач на футболни легенди от цял свят, като част от приходите са били предназначени за жертвите от августовските земетресения в Италия. Аржентинската звезда и голям фен на папата Диего Марадона е подарил на Светия отец уникален часовник, направен от известен швейцарски часовникар. Часовникът е изработен от 330 отделни части. Папа Франциск го е предал на службата за подаяния, която го е предложила на търг и получила за часовника 25 хиляди евро. Получената сума папа Франциск е предал на общините, пострадали тежко от последните земетресения.

+++ Папа Франциск е приел на частна аудиенция президента на Венецуела Николас Мадуро. Основна тема на разговора е била политическата, социалната и икономическата криза, които страната преживява. Разговорът е продължил половин час. Светият отец с голяма загриженост е говорил с Мадуро за бедността, организираната престъпност, търговията с дрога и разпространението на наркотици, като е помолил президента да се свърже с католическите епископи и заедно да преодолеят кризата.

+++ Римският епископ е приел на частна аудиенция президента на Аржентина Маурисио Макри и цялото му семейство. Разговорите са били много сърдечни в продължение на близо час. Президентът е подарил на папа Франциск скулптура на аржентинския скулптор и приятел на папата Алехандро Мармо. На следващата неделя (16 октомври 2016 г.) Светият отец е провъзгласил аржентинския духовник Хосе Габриел дел Росарио Брочеро (1840-1914) за светец. На церемонията са присъствали много аржентинци, президентът на Аржентина с цялото си семейство и множество богомолци от други страни. С провъзгласяването на Хосе Габриел за светец Католическата църква почита официално общо 6700 блажени и светци.

Рубриката води
Петър КОЧУМОВ

Генералният секретар на ООН е ревностен католик

Новият генерален секретар на ООН Антонио Гутереш, който ще встъпи в длъжност на 1 януари догодина, е роден през 1949 г. в бедно, набожно католическо семейство в Лисабон, Португалия. Като студент във Висшия технически институт е активен член на младежко католическо движение, редовно посещава и подпомага живеещите в бедните квартали на Лисабон. През 1974 г. става член на социалистическата партия, а през 1992 г. - неин лидер. От 1995 г. до 2002 г.



е премиер на Португалия и е най-уважаваният държавник в страната. През 2005 г. става върховен комисар на ООН по въпросите за бежанците.

На въпрос на дипломати защо се е устремил към този висок пост без истинска власт, 67-годишният Гутереш отговаря: „Аз съм вярващ католик; ще използвам всичките си възможности и способности, с които Бог ме е дарил, за да се разрешават належащите проблеми в света. Това е моята мотивация!“

Петър КОЧУМОВ

3 ИСТИНА VERITAS
Брой 12 (1517)
декември 2016 г.

ПЪРВИ ДЕН

Един е умрял за всички (2 Кор. 5, 14).

Той отдаде живота Си, та чрез Неговата жертва ние да бъдем помирили (Ис. 53, 4-12).

Господ на смърт не ме предаде (Пс. 117/118, 14-29).

Христос умря за всички нас (1 Ин. 2, 1-2).

Отдаде живота Си за тези, които обича (Ин. 15, 13-17).

Коментар

В момента, когато Павел се обърна към Христос, неговите очи се отвориха за една изцяло нова истина - някой умира за всички хора. Исус не умира само заради Своя собствен народ, нито пък заради тези, които следват Неговото учение, а заради цялото човечество - в миналото, в настоящето и в бъдещето. През вековете мнозина християни, верни на Евангелието, отдадоха живота си за тези, които обичаха. Един от тях беше францисканецът Максимилиан Колбе; арестуван и изпратен в концлагера Освиенцим през 1941 г., той се отказа доброволно от живота си, за да спаси живота на един от своите другари в лагера.

Тъй като Исус умря заради всички, всички умряха с Него (Вж. 2 Кор. 5, 14). Умирайки заедно с Христос, нашият стар начин на живот премина в миналото, а ние навлязохме в нова форма на съществуване - живот в изобилие. Живот, в който откриваме ведрина, доверие и прошка, живот, който продължава да има смисъл дори след смъртта. Този нов живот е живот в Бог.

След като разбра това, Павел почувства как любовта на Христос го заставя да провъзгласява Благата вест за помириенето с Бог. Същата задача е поверена на християнските Църкви: да провъзгласяват посланието на Евангелието. Имайки предвид нашите разделения, ние трябва да се запитаем как можем да провъзгласяваме Евангелието на помириенето.

Въпроси

- Какво означава изразът „Исус умря за всички“?

- Немският пастор Дитрих Бонхофер (Dietrich Bonhoeffer) написа: „Аз съм брат на ближния си заради това, което Исус направи за мен; моят ближнен е мой брат заради това, което Исус Христос направи за него“. Как влияе това върху моето отношение към другите?

- Какво следва от това за икуменичния и междурелигиозния диалог?

Молитва

Боже, Отче наш, чрез Исус Ти ни даде Този, Който умря заради всички. Той живя нашия живот и умря с нашата смърт. Ти прие Неговата саможертва и Го извиси за нов живот близо до Теб. Дай на нас, които умряха заедно с Него, да намерим единение чрез Светия Дух и да усетим изобилието на Твое то божествено присъствие сега и завинаги. Амин!

ВТОРИ ДЕН

Да живеят не вече за себе си (2 Кор. 5, 15).

Казано ти е що е добро и какво иска от тебе Господ (Мих. 6, 6-8).

Покажи ми, Господи, Твоите пътища (Пс. 24/25, 1-5).

Ние Го любим, защото Той по-напред ни възлюби (1 Ин. 4, 19-21).

Който изгуби душата си заради Мене, ще я намери (Мт. 16, 24-26).

Коментар

Чрез смъртта и Възкресението на Исус Христос ние сме

ТРЕТИ ДЕН

Не познаваме никого по път (2 Кор. 5, 16).

Човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце (1 Царства 16, 6-7).

Господнята заповед е светла - просветлява очите (Пс. 18/19, 7-13).

Саул стана Павел (Деян. 9, 1-19).

Блаженствата (Мт. 5, 1-12).

Коментар

Да се срещне Христос, води до цялостно преобразяване - като това, което Павел из-

Въпроси

- Кои са моментите в моя живот, когато съм се чувствал като на пътя за Дамаск?

- Какво се променя, когато се отнасяме към останалите християни и хората от другите религии така, както Бог ги вижда?

Молитва

Боже Триединни, Ти, който си началото и края на всичко съществуващо, прости ни, когато мислим само за себе си и сме заслепени от собствените си критерии.

Коментар

Често ние живеем, обърнати към миналото. Да се погледа назад, може да бъде полезно и често пъти дори необходимо, за да можем да излекуваме паметта си. Но то също така може да ни парализира и да ни попречи да живеем настоящето. Посланието на свети Павел тук ни освобождава: „Древното премина“.

Библията ни насърчава да пазим миналото в паметта си, за да черпим сили от нашите спомени и да помним, че Бог прави добро. Но също така тя ни напомня, че трябва да изоставим старото - дори да е било добро, за да последваме Христос и да открием новия живот в Него.

Тази година много християни почитат делото на Мартин Лутер и на други реформатори. Реформацията промени много неща в живота на Западната църква. Голям брой християни свидетелстваха героично за своята вяра, а много други обновиха своя християнски живот. Като свидетелства Писанията, важно е да не се поддаваме на ограниченията на миналото, а под действието на Свети Дух да се отворим към едно ново бъдеще, в което разделенията ще бъдат преодоляни и Божият народ ще бъде едно.

Въпроси

- На какво би могъл да ни научи общият прочит на историята на нашите разделения и взаимно недоверие?

- Какво трябва да се промени в моята Църква, за да можем да преодолеем разделенията и да укрепим връзките на общението?

Молитва

Господи, Исусе Христе, Ти, Който си един и същ вчера, днес и завинаги, изцели раните от нашето минало, благослови днес нашия общ поход към единението и поведи нашите стъпки към бъдещето, което Ти пожела за нас, когато Ти ще си всичко във всички заедно с Отец и Свети Дух през всички векове на вековете. Амин!

Молитвата е съвместно подготвена от Папския съвет за насърчаване на единството на християните и от комисията „Вяра и Конституция“ на Световния съвет на Църквите.

(Следва)

ето на Исус Христос ние сме освободени от необходимостта да търсим смисъл на нашето съществуване и да живеем, като разчитаме само на собствените си сили. Напротив, ние живеем в животворната мощ на Христос, Който живя, умря и възкръсна заради всички нас. Когато ние „погубим“ нашия живот заради Него, ние го печелим.

Постоянно питат пророците как трябва праведно да се живее пред Бог. На този въпрос пророк Михей ясно отговаря, че трябва „да работиш справедливо, да обичаш милосърдни дела и смирено да ходиш пред твоя Бог“. Авторът на псалм 24 знае, че ние не можем да го направим само със собствени сили си и затова умолява Бог да го просветлява и подкрепя.

През последните години социалната изолация и нарастващата самота на хората се оказаха сериозни теми за безпокойство в Германия и в други съвременни общества. Християните са призвани да развият нови форми на колективен начин на живот, който им позволява да споделят с останалите своите средства за препитание, както и да насърчават взаимопомощта между поколенията. Евангелският повик да живеем не за себе си, а за Христос, също така ни призовава да отидем при другите и да счупим бариерите на изолацията.

Въпроси

- По какъв начин нашата съвременна култура ни изкушава да живеем по-скоро за нас самите, отколкото за другите?

- Как можем да живеем за другите в нашето всекидневие?

- Какви са икуменичните последици от призова да не живеем вече само за себе си?

Молитва

Боже, Отче наш, чрез Исус Христос Ти ни освободи и ни даде живот, който преминава отвъд самите нас. Води ни чрез Твоя Дух и ни помогни да живеем като братя и сестри в Христос, Който живя, страда, умря и възкръсна за всички нас и Който живее и царува през всички векове на вековете. Амин!

пита по пътя към Дамаск. За първи път той вижда Исус такъв, какъвто е в действителност - Спасителят на света. Неговото виждане за нещата е изцяло преобразено и трябва да се откаже да мисли по човешки за този свят.

Да се срещнем с Христос, променя също и нашето виждане за света. Въпреки това ние често оставаме привързани към миналото и съдим според човешките критерии. В нашите преценки или изявления ние претендираме, че действваме „в името на Господ“, докато всъщност служим на собствените си интереси. През вековете в Германия и в много други страни управляващите както и Църквите злоупотребяваха със своята власт и влияние, за да преследват несправедливи политически каузи.

През 1741 г., преобразени от срещата с Христос, християните от Моравската църква (Herrnhuter) отговориха на призива да не се отнасят към никого според човешките критерии и избраха да се покорят на Христовия закон. Спазвайки днес Христовия закон, ние сме призвани да виждаме другите, както Бог ги вижда - без недоверие и предразсъдъци.



Отвори нашите сърца и очи. Научи ни да обичаме, да приемаме другия и да бъдем милостиви, така че да можем да растем в единството, което е Твоя дар.

На Тебе чест и слава през всички векове на вековете. Во веки веков. Амин!

ЧЕТВЪРТИ ДЕН

Древното премина (2 Кор. 5, 17).

Не поглеждай назад (Бит. 19, 15-26).

Бог винаги е верен (Пс. 76/77, 6-16).

Забравям, що е зад мене (Фил. 3, 7-14).

Сложи ръката си върху ралото (Лк. 9, 57-62).

Исус съживи мъртвия младеж и го предаде на майка му

„На другия ден Исус отиваше в града, наречен Наин; и с Него вървяха мнозина от учениците Му и много народ. А когато се приближи до градските врата, ето, изнасяха мъртвец, едничък син на майка си, а тя беше вдовица; и много народ вървеше с нея от града. Като я видя Господ, смили се над нея и рече й да не плаче. И като се приближи, допря се до носилото; носачите се спряха, и Той рече: „Момко, тебе думам, стани!“ Мъртвецът, като се подигна, седна и почна да говори; и Исус го предаде на майка му. И страх обзе всички, и славеха Бо-



га и казваха: велик пророк се издигна между нас и Бог посети Своя народ. Това мнение за Него се разнесе по цяла Иудея и по цялата околност“ (Лк. 7, 11-17).

Сегашният град Наин се намира на югозапад от Генисаретското езеро, на седем километра от хълма Табор, до границата с Галилея. Исус е пътувал от Капернаум за Назарет и е минавал през Наин. На това място през 1880 г. францисканците построяват черква - знак на мястото, където Христос е извършил чудото.

Петър КОЧУМОВ

Срещата с Бог - радост и размисъл

От сmp. 1

ално събитие - среща с Бог. Който ни кани да поразмишляваме за мястото, което ние Му отделяме в нашия живот, и за начина, по който ние живеем живота си в различните човешки взаимоотношения, както и по какъв начин живеем нашата връзка с Бог.

На този празник ние сме поканени да приемем обещанието за мир, радост и надеждата, че Бог е сред нас в рождението на едно малко детенце.

Идването на Исус сред нас ни кани да се запитаме - какво значение има това събитие за нас? Какъв смисъл дава то на тази светлина, която се явява в мрака на нашия живот? Какви отношения иска да установи Бог с човечеството? Каква връзка иска да изживее Той с всеки от нас по специален начин? Каква е тайната на Рождество?

Именно чрез разказа за Рождество в Евангелието на свети Лука ние навлизаме доброволно в тази тайна. От векове погледът на хората, изпълнен с нежност, е отправен към новороденото, което е поставено в яслата във Витлеем пред Мария и Йосиф. Бог избра тази нищета, за да стане човек и да дойде сред хората. Ангелите известяват в нощта славата на Бог, която се проявява в това детенце, а обещанието за мир трябва да намери отклик в човешките сърца. Бог идва да ни придружи в Тайната за идването на Исус, Емануил, Бог с нас.

Като християни ние сме призвани да вървим по Божия път с поглед, изпълнен с вяра.

Исус, синът на Мария и Божи син, стана човек, Словото стана плът, както казва свети Йоан апостол в началото на своето Евангелие. Детенцето, което овчарите първи идват да обожават, а по-късно и мъдреците идват да Му се поклонят, е както изповядваме в символа на Вярата „роден от Отца, Бог от Бога, Светлина от Светлината, истински Бог от истинския Бог“.

Исус, очакваният от векове Месия, ни се представя като детенце в най-бедна обстановка. Той, Който идва на земята, за да се отдаде като Изкупител за нас, грешниците.

Там, където човешкият грях изкриви облика на нашето човечество, създадено по образ и подобие Божие, там благодатта на това рождение носи надеждата на Спасението. „Днес, твърди папа Бенедикт XVI, както във времето на Исус Христос Коледа не е детска приказка, а отговор на Бог за драмата на човечеството в търсене на истинския мир. „Самият Той ще бъде Мирът“, казва пророкът, говорейки за Месията. За нас остава само да отворим, да отворим широко

вратите, за да Го приемем.“

В нощта на този свят Исус се представя като Светлината на света, която идва да просветли мрака на човешкото сърце. Дните, които ще се изнижат в това коледно време, трябва да ни помогнат да открием в Исус Христос божествеността на нашия Брат и човечността на нашия Бог. Литургичните текстове през това време са изпълнени с дълбоко значение. Те ни карат да чуваме едно постоянно насърчение да благодарим за чудотворната размяна, в която ние вземаме участие, защото Този, Който благоволи да сподели нашата човечност, ни представи възможност да вземем участие в Неговата божественост. Това е една от най-вълнуващите благодати, която ни прави съпричастни към Неговото послание за човечност с вяра и надежда във Въплътения Бог. Надеждата не може да разочарова, а вярата ни води по пътищата на една много силна любов, която не познава човешки ограничения.

Исус продължава да се ражда и днес и иска да обитава във всяко сърце, което да стане ясла за Него, където Той ще е добре приютен. Ясла, в която ще може да приема посетители - както пастирите, така и вълхвите на нашето съвремие, а още децата, приятелите, отхвърлените, както и хората, идващи отдалеч като библейските мъдреци.

Който иска да намери Исус, да Го потърси в смиренното, в бедността, при гладните, при пленените, при скитащите, при бездомните и при всички други хора в нужда, за които папа Франциск толкова често ни говори. Всеки от нас може да бъде оприличен на един ханджия, който сам решава дали има място в неговия хан, за да подслони Исус.

Така нашият свят, опустошен от многобройни нещастия и бедни, може да се надява на едно по-добро бъдеще.

И нека не забравяме думите на Исус:

„Аз съм светлината на света; който Ме последва, той не ще ходи в мрака, а ще има светлината на живота“ (Йн. 8,12).

Исус дойде на света, за да донесе истинския Живот - този, който има не само силата да премине през смъртта, но който трябва да се включи още сега в постоянна борба, за да се възцари цивилизацията на Любовта.

А ние, братя и сестри, да застанем на страната на светлината с Дева Мария и свети Йосиф, да поспрем и да помълчим, за да чуем как Бог ни говори в дълбините на сърцето. Да вярваме в Христос, Който дойде между нас, и да се оставим на Неговата воля! Нека бъдем носители на Благата вест за Неговото идване в нашия свят!

Пожелавам на всички вас благодатни и весели Рождествени празници!

Честито Рождество Христово, скъпи братя и сестри!

Консистерия

Така както Исус изпрати 12-те апостоли в низината, където чакаше измъченият народ, по същия начин новите кардинали са призвани да отидат в низините на живота, където има разделения, вражди, безразличие, насилие. Нека бъдем милосърдни като Отца, Който няма врагове, а само синове, защото ни обича с една бащинска и майчинска любов. Това бе призивът на папа Франциск, отправен към 17-те нови кардинали по време на консистерията в базиликата „Свети Петър“, трети за понтификата на папа Бергольо.

На церемонията, която започна в 11 ч. на 19 ноември във ватиканската базилика, присъстваха 16 от 17-те нови кардинали. „Монс. Себастиан Кото Корай остана в Лесото заради недобро здравословно състояние и ще получи кардиналската шапчица от апостолическия нунций монс. Уелс“, поясни ватиканският говорител Грег Бърк.

Кои са 17-те нови кардинали

Марио Дзенари, италианец, който ще остане апостолически нунций в „измъчената Сирия“; Дюдон Нзапалинга, архиепископ на Банги (Централноамериканска република); Карлос Осоро Сиера, архиепископ на Мадрид (Испания); Серджо да Роха, архие-

проси, давай, и от оногава, който взима твое нещо, не изисквай назад... Ако обичате ония, които вас обичат, каква вам награда?... Защото и грешниците правят същото... Бъдете милосърдни, както и вашият Отец е милосърден.“

Проповедта от низината

Този евангелски откъс, припомни папа Франциск, „мнозина го наричат „проповедта от низината“. След призива на 12-те апостоли Исус ги призовава да тръгнат на път към низината, отправяйки се към сърцето на измъчения народ. „По този начин Господ разкрива както на тях, така и на нас, че истинският връх се достига в низината, т.е. във всекидневното на живота, с неговите страдания и безразличия.“

Бъдете хора на прошката и помирението

Четири само привидно обикновени императива

В Евангелието Исус призовава апостоли да бъдат милосърдни, както е милосърден Отец. „Това е призив, който е придружен от четири императива, призовава“, отбеляза папа-

по-силна от всяко друго нещо, тя е майчинска и бащинска любов. Бог никога не изоставя дори и онези, които са сгрешили. Бог не чака да станем по-добри и съвършени, за да ни обича. Той ни обича, защото ни направи свои чеда. Той ни обичаше дори когато бяхме негови врагове.“ Безусловната любов на Бог към всички, посочи папата, е повод за обръщане на нашето сърце. „Никоя омърсена ръка не може да попречи на Бог да постави в тази ръка живота, който Той иска да ни даде.“

Нашата епоха поляризира и изключва

В нашата епоха, констатира с тъга папа Франциск, „поляризацията и изключването

често са единственият начин за разрешаването на конфликтите. Онзи, който е до нас, мигрантът или бежанецът, бива определен за враг поради своя цвят на кожата, език, социален статус, защото е от друга религия или мисли по различен начин“.

Тази логика според папа Франциск „се вкоренява в нашия начин на живот и действие. Всички и всичко придобива вкуса на враждата. Безразличието се превръща в симптом на враждебността и насилието, промъкват се в плътта на мнозина, които нямат глас, тъй като техният вик е сведен до мълчание по причина на безразличието. По този начин нараства враждебността между народите и хората“, каза папа Франциск.

Бъдете знак на помирение

В тази кардиналска колегия, отбеляза папата, „сме от най-далечните части на земята, с различни езици и начин на мислене. Въпреки това нищо от всичко това не ни прави врагове, дори е едно от най-големите богатства. Исус продължава да ни изпраща в низините на нашите народи, за да посветим живота си, поддържайки надеждата на нашия народ като знак на помирението“.

„Скъпи братко, каза папата, пътят към небесата започва от низината, във всекидневното на прекършения, споделен и дарен живот. Във всекидневното и мълчаливо даряване на онова, което сме.“ Оттук и призивът на папата към новите кардинали: да „се стремим в низините на живота заедно с Божия народ да бъдем хора, способни на прошка и помирение“. „Скъпи братко, призова още папата, днес се иска от теб да съхраняваш в сърцето си онзи призив да бъдеш милосърден като Отца. Ако нещо трябва да ни обезпокои, завърши папа Франциск, това е, ако нашите братя живеят без приятелство, без общност, която да ги приема, без хоризонт за смисъла на живота.“



пископ на Бразилия (Бразилия); Блез Съпич, архиепископ на Чикаго (САЩ); Патрик д'Розарио, архиепископ на Дака (Бангладеш); Балтасар Енрике Порас Кардосо, архиепископ на Мерида (Венецуела); Джоузеф де Кесел, архиепископ на Мехелен-Брюж (Белгия); Морис Пиат, архиепископ на Порт Луис (острови Мавриций); Кевин Джозеф Фарел (префект на Конгрегацията за миряните, семейството и живота); Карлос Агир Ретес, архиепископ на Тлалнепланта (Папуа Нова Гвинея); Джон Рибат, архиепископ на Порт Моресби (Папуа Нова Гвинея); Джозеф Уилям Тобин, архиепископ на Индианаполис (САЩ); Антъни Сотер Фернандес, почетен архиепископ на Куала Лампур (Малайзия); Ренато Корти, почетен архиепископ на Новара (Италия); Себастиан Кото Корай, почетен епископ на Мохалес Хек (Лесото); Ернест Симони, свещеник в архидиоцеза на Шкодра (Албания).

Обичайте вашите врагове

В проповедта си папа Франциск почерпи вдъхновение от евангелския откъс според Лука, в който Исус призовава апостоли да обичат враговете си (6, 27-36). „Който те удари по страната, обърни и другата... Всекиму, който ти

та. „Това са четири действия, които ще дадат плът и форма на живота на апостола: да обичат, да правят добро, да благославят и да се молят. Всички тези действия са разумни, но проблемът се ражда, когато Исус представя техните получатели. Обичайте враговете си. Правете добро на онези, които ви мразят. Благославяйте онези, които ви проклинат. Молете се за онези, които ви правят зло.“ Това, отбеляза папата, „не са действия, които се пораждат спонтанно. Нашата първична инстинктивна нагласа е да дисквалифицираме тези хора, дори да ги демонизираме, за да намерим повод да ги отдалечим от нас. Но Исус ни казва: обичай го, прави добро, благославяй го и се моли за него. Изправени сме пред една от основните характеристики на посланието на Исус: оттук се поражда възвестяването на Благата вест. Врагът е човек, когото трябва да обичам“.

Бог няма врагове, а само синове

„В сърцето на Бог няма врагове, Бог има само синове“, настойчиво подчерта папа Франциск. „Ние сме тези, които изграждаме стени, класифицираме хората. Бог има само синове. Любовта на Бог е



„Каритас“ - милосърдна любов за достоен живот



Папа Франциск прие представители на „Каритас Интернационалис“ в навечерието на затварянето на Светата врата за Извънредната юбилейна година на милосърдието

На 17 ноември 2016 г. папа Франциск прие на частна аудиенция сътрудници на „Каритас Интернационалис“, сред които бяха президентът на конфедерацията кардинал Луис Антонио Тагле и членовете на Представителния съвет. Срещата се проведе дни преди затварянето на Светата врата за Извънредната юбилейна година на милосърдието.

След като остави настрана предварително подготвената си реч, Светият отец призова служителите на „Каритас“ да имат пророческа смелост да се преборят с всичко, което потиска достойнството на човека, да бъдат градители на мира и помирието между хората, общностите и вярващите.

Като припомни „приоритета на Църквата за бедните“ и нейните усилия за тяхната интеграция, папа Франциск посочи, че е нужно съвременните общества да се научат на изкуството на солидарността. В това Светият отец вижда ролята и значението на националните организации на „Каритас“ по света. „Те - отбелязва той - не са социални агенции, а църковни организации, които споделят мисията на Църквата и подпомагат папата и епископите в тяхното милосърдно служение.“

Папата сподели и че е необходимо благотворителността да бъде по-творческа не само по отношение на предоставяните помощи, „а преди всичко в способността да си близо до другите. Само по този начин може да засияят милосърдието и справедливостта по света в светлината на Евангелието и учението на Църквата, приобщавайки самите бедни и превръщайки ги в истинските главни действащи лица на собственото си развитие.“

„Борете се срещу бедността - добави Светият отец - и едновременно с това се поучавайте от бедните. Вдъхно-

вявайте се и се водете от техния обикновен и значим живот, от техните ценности, от тяхното чувство за солидарност и споделяне, от способността им да се изправят в трудностите и преди всичко от изживения им опит от Христовото страдание.“

6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 12 (1517)
декември 2016 г.

Страницата подготви
„Каритас България“

Център за Домашни грижи на „Каритас“ заработи в с. Бърдарски геран

С тържествен водосвет на 31 октомври т.г. бе благословен офисът на Центъра за домашни грижи на „Каритас“ - Русе, в с. Бърдарски геран, община Бяла Слатина. Ритуалът бе извършен от енорийския свещеник отец Койчо Димов и в него взеха участие кметът на общината Иво Цветков, кметът на селото Станислава Спасова, изпълнителният директор на „Каритас“ - Русе, Стефан Марков, служителите от центъра, доброволци и жители на селото.

Практически Центърът за домашни грижи на „Каритас“ заработи от средата на месеца и за кратко време успя да привлече десетки нуждаещи се, като средно на месец се обслужват около 25 души. Екипът му се състои от медицинската сестра Стоянка Дакковска и домашната помощничка Ана Калчева. Три работни дни от седмицата - понеделник, сряда и петък, те посещават болни и възрастни жители на селото, нуждаещи се от грижи в домашни условия. В Бърдарски геран сега живеят около 500 души, но

има пустеещи над 200 къщи, а десетки възрастни хора преживяват в крайна мизерия, без близки хора до себе си. Услугите, предоставяни от екипа, са от мерене на кръвно и пазаруване на лекарства и продукти до почистване на дома и готвене. Офисът на центъра се помещава в общинска сграда и е любезно предоставен безвъзмездно от местната земеделска кооперация.

В словото си след благослова отец Койчо благодари на „Каритас“ - Русе, за доверието и усилията да се отвори Център за домашни грижи в селото, където цари голяма бедност и социално изключване.

Кметът на община Бяла Слатина и кметът на с. Бърдарски геран също благодариха за откриването на центъра и заявиха, че с всички сили ще помагат за неговото развитие. Изпълнителният директор на „Каритас“ - Русе, Стефан Марков акцентира на бедните,

които са се доверили на центъра, и на служителите, като им пожела спорна работа и търпение, както и на фондация „Комунитас“, която финансира работата на Центъра за



домашни грижи на „Каритас“ за една година.

Общинският кмет и отец Койчо прерязаха лентата за откриване на центъра и отново пожелаха успех в неговата работа в помощ на бедните.

Мадлен СТАНЕВА,
„Каритас“ - Русе

„Каритас“ в България

На 6 ноември 2016 г. трите епархии на Католическата църква в България отбелязаха Деня на „Каритас“ с организиране на благотворителни инициативи, които преминаха под мотото „Каритас“ - милосърдна любов за достоен живот“.

В Русе сътрудниците на „Каритас“ - Русе, от центровете за деца в риск и с увреждания и от приюта за бездомни хора запознаха посетителите с дейностите на „Каритас“ и възможностите да се помогне на хората в нужда чрез дарения и доброволчество.



В Бургас сътрудниците на енорийската „Каритас“ организираха благотворителна акция за събиране на зимни дрехи и обувки за бездомните хора, на които помагат.

В град Раковски сътрудниците на енорийската „Каритас“ организираха благотворителен базар за ръкоделия и домашно приготвени храни. Бяха събрани 853 лв., които ще бъдат използвани за подпомагане на нуждаещи се хора от енорията, като част от сумата ще бъде заделена и към средствата, които енорията събира за подкрепа на пострадалите

Стартира благотворителната кампания „Близостта е в общуването“ на „Каритас България“ в подкрепа на възрастни хора. С реализирането на тази кампания „Каритас“ иска да върне във фокуса на общественото внимание възрастния човек; да се провокира съпричастност у младите и у хората в зряла възраст към стария човек; да се покаже на възрастните хора, че не са сами и че са грижа и мисъл за нас; да се съберат средства чрез дарения за услугата „Домашни грижи на „Каритас“, благодарение на която повече от 350 възрастни и болни хора получават професионални грижи и внимание в своя дом, а чрез това и възможност за спокойно и достойно изживяване на старините си.

Сътрудници на „Каритас“ и представители на католическата общност в България се включиха в инициативата „Обединени в молитва за мир в Сирия“, която се състоя на 31 октомври 2016 г. Инициативата се реализира в рамките на кампанията на световното семейство на „Каритас“ - „Сирия: мирът е възможен“. Чрез кампанията „Каритас“ призовава всички страни в конфликта да обединят усилия в намиране на мирно решение; да бъдат предоставени хуманитарни помощи на милионите хора, пострадали при войната; да се помогне на сирийците в страната и на тези, разпръснати по света, да възвърнат достойнството и надеждата си.

Представител на „Каритас България“ взе участие в ра-

ботна среща за доброволчеството, организирана от омбудсмана на Република България. Срещата се проведе на 31 октомври 2016 г. и събра на едно място представители на гражданския сектор, които изложиха своите предложения относно законодателното нормиране на доброволчеството. Поради големия интерес към темата г-жа Мая Манолова се ангажира на 16 декември 2016 г. да инициира нова работна среща, която да е база за форум, предвиден за началото на следващата година.

Проектът „Бежанци“, който е съвместна инициатива на „Каритас“ - София, и „Си Ви Ес България“ в подкрепа на хора, търсещи закрила, настанени в приемателните центрове към Държавната агенция за бежанците, е включен като добра иновативна практика на сайта на Европейската комисия.

Компанията „Орифлейм“ дари продукти със своята марка за хората в нужда, за които сътрудниците на „Каритас“ в България полагат всекидневни грижи. Продуктите са на обща стойност 8300 лв.; сред тях има раници, електрически кани, чаши, чаршафи, калъфки за възглавници, одеяла.

„Каритас България“ бе домакин на семинар, разглеждащ възможностите за развитие на социално предприемачество в Балканския регион. Семинарът се проведе в София на 5 и 6 декември и събра на едно място 30 представители на организации на „Каритас“ от Европа.

Може да подкрепите „Каритас“, като направите дарение по банков път по следната сметка:

Първа инвестиционна банка
IBAN: BG37 FINV 9150 12BG N08K MX
BIC: FINVBGSF

Основание за плащане: Каритас
Титуляр на сметката: Каритас България
За повече информация може да се свържете с
„Каритас България“:

caritas@caritas.bg, тел.: 02 944 18 58.

Благодарим ви,
че помагаме заедно на хората в нужда!

от земетресенията в Италия.

В Пловдив, София, Бургас и Ямбол сътрудниците на „Каритас“ - София, „Каритас“ - Пловдив, и „Каритас“ - Бургас, проведоха благотворителна кампания за 54-годишната Мария, самотна майка, която вече месеци наред е прикована към легло заради пареза на двата крака. Бяха събрани над 600 лв., които ще подпомогнат Мария да започне рехабилитация.

Вратата на Божието милосърдие е винаги отворена за нас

От сmp. 1

без власт и слава и изглежда повече победен, отколкото победител“. Величието на Неговото царство - поясни папата - „не е могъществото, разбираемо според света, а любовта на Бог, една любов, способна да достигне и изцери всяко нещо. За тази любов Христос се снижи до нас“...

По този начин - продължи папата - „нашият Цар отиде до краищата на вселената, за да прегърне и спаси всичко живо. Той не ни осъди, дори не ни завоюва, никога не наруши нашата свобода, а си проби път със смирена любов, която всичко прощава, във всичко се надява и всичко понася. Само тази любов победи и продължава да побеждава нашите големи врагове: греха, смъртта и страха“...

„Милосърдието, отвеждайки ни към сърцето на Евангелието - каза Светият отец, - ни призовава и да се откажем от навиците и обичаите, които могат да възпрепятстват служението за Царството Божие; да открием нашия ориентир единствено във вечната и смирена царственост на Исус, като не се приспособяваме към несигурните царства и променящите се сили във всяка епоха.“

Но съществува и едно друго поведение пред Исус - оно-

ва на „добрия разбойник“, който „повярва в Неговото царство и не се затваря в себе си, а със своите грешки, своите грехове и беда се обръща към Исус. Той поиска Исус да си спомни за него и изпита милосърдието на Бог: „Днес ще бъдеш с мен в Рая“, му казва Исус. Бог - веднага щом му дадем възможност - си спомня за нас. Той е готов да заличи изцяло и завинаги греха, защото Неговата памет не запамятава направеното зло и не държи сметка за претърпениите обиди, както прави нашата памет. Бог не си спомня за греха, а за нас, за всеки от нас, негови възлюбени чеда. Той вярва, че винаги е възможно да се започне отначало, да се изправиш отново.“

Папа Франциск завърши проповедта си, като благодари за плодовете, получени от юбилея, припомняйки, че „за нас винаги остава отворена истинската врата на милосърдието, която е сърцето на Христос“. „Нека благодарим за това и нека помним, че бяхме облети с милосърдие, за да се облеем на свой ред с милосърдни чувства, за да се превърнем в средства на милосърдие.“

На молитвата „Ангел Господен“ папа Франциск отправи своите поздравии към президента на Италия Серджо Матарела, присъстващ на литур-

гията, и изрази своята „искрена благодарност към ръководителите на италианското правителство и другите държавни институции за сътрудничеството и тяхната всеотдайност“ за провеждането на юбилея. Папата благодари на силите на реда, на всички доброволци от всяка възраст и произход. По особен начин папа Бергольо изрази своята благодарност към Папския съвет за нова евангелизация. Накрая той благодари от сърце и на всички онези, които допринесоха духовно за успеха на годината на милосърдието: „Мисля си за всички възрастни и болни хора, които се молеха непрестанно, поднасяйки своите страдания за юбилея. По специален начин искам да благодаря на монахините от манастирите със строг съзерцателен живот“, каза папата и призова всички „винаги да си спомнят за тези наши сестри, които се посвещават изцяло на молитвата и се нуждаят от нашата духовна и материална солидарност“.

В края на церемонията папа Франциск подписа апостолическото писмо „Misericordia et Misera“, отправено към цялата Църква, за да продължи да живее милосърдието със същата интензивност, изпитана през юбилея.



Свещеническо ръкоположение в Софийско-Пловдивския диоцез

От сmp. 1

ди единството, което трябва да съществува в светата Църква. В заключение на проповедта си епископът каза още, че го оставя в божествената благодат. „Богът на любовта ще те направлява и моля Божията майка да те придружава в твоя свещенически път“, завърши той.

Отец Ивелин благодари на Негово Високопреосвещенство епископ Георги Йовчев, че в Извънредната юбилейна година на милосърдието е покарал на всички милостивия лик на Небесния наш Отец.

Отец Паоло Кортези от името на християнската общност от Белене подари на Ивелин лика на блажения Евгений Босилков като покровител от града. Отец Паоло подчерта, че най-хубавият плод от една

християнска общност са званията. Последните ръкоположени бележани са били отец Йосиф Минчев и отец Алфонс Драков през 1951 г., но вече тази 65-годишна зима е свършила и в това звание те виждат делото на Бог, едно звание - дар за цялата Църква.

От името на семейството благодарствени слова бяха отправени от Даниел Босилков към монс. Георги и към отците Стефан Манолов, Димитър Димитров и Паоло Кортези за подкрепата към Ивелин.

Софийско-Пловдивският епископ дари на отец Ивелин Генов калиш, подарен му на самия него от свети Йоан-Павел II, и одежди за първата му литургия.

Младешкият хор при катедралата изпълни „Missa in honorem Beatae Mariae“

На сmp. 8

Съвместна декларация между католици и лутерани

По време на честването на общата икуменична молитва в лутеранската катедрала в Лунд папа Франциск и епископът Муниб Юнан, председател на Световната лутеранска федерация, подписаха съвместна декларация.

„Пребъдете в Мене и аз във вас. Както пръчката сама по себе си не може да дава плод, ако не бъде на лозата, тъй и вие, ако не бъдете в Мене“ (Ин. 15, 4)

С признателно сърце

С тази съвместна декларация изразяваме радостна благодарност на Господ за този момент на обща молитва в катедралата в Лунд, с която започваме годината, през която ще се честват 500 години от Реформацията. 500-те години на постоянен и плодотворен икуменичен диалог между католици и лутерани ни помогнаха да превъзмогнем редица различия и задълбочиха разбирателството и доверието между нас. В същото време се приближихме едни към други чрез общото служение към ближния, често пъти в ситуации на страдание и преследвания. Посредством диалога и споделянето свидетелство ние не сме си повече чужди. Дори обратно, научихме, че това, което ни обединява, е повече от онова, което ни разделя.

От конфликта към общението

Като сме дълбоко благодар-

ни за духовните и богословските дарове, получени чрез Реформацията, ние изразяваме съжаление пред Христос от факта, че лутерани и католици нараниха видимото единство на Църквата. Богословските различия бяха придружавани от предрасъдъци и конфликти, а религията бе използвана за политически цели. Нашата обща вяра в Христос и нашето кръщение изискват от нас всекидневна промяна, благодарение на която отхвърляме несъгласията и историческите конфликти, които са пречка за помириенето. Докато миналото не може да бъде променено, паметта и начинът, по който да помним, могат да се променят. Молим се за оздравяването на нашите рани и на паметта, която замъглява нашето виждане едни за други. Отричаме категорично всяка омраза и всяко насилие - в миналото и в настоящето, особено онези, извършени в името на религията. Днес се вслушваме в Божията заповед да оставим настрана всякакви конфликти. Признаваме, че сме свободни чрез благодатта да вървим към общението, към което Бог постоянно ни призовава.

Нашият ангажимент за общо свидетелство

Като превъзмогваме онези исторически факти, които ни тежат, ние поемаме ангажимент да свидетелстваме заедно милосърдната Божия благодат, проявена у Разпънатия и Възкръснал Христос. Като създаваме, че начинът, по който общуваме помежду си, оказва влияние върху нашето евангелско свидетелство, ние се ангажираме да израстваме по-ната-

тък в общение, базиращо се на кръщението, като се стремим да премахнем останалите пречки, непозволяващи постигането на пълното единство. Христос желае „да бъдат всички едно... та да повярва светът“ (Ин. 17, 21).

Много членове на нашите общности се стремят да получат Евхаристията на една обща евхаристийна трапеза като конкретен израз на пълното единство. Преживяваме болката на



Папа Франциск и Муниб Юнан подписват съвместната декларация - Лунд, 31 октомври 2016 г.

онези, които споделят целия си живот, но не могат да споделят Божието спасително присъствие на евхаристийната трапеза. Признаваме нашата обща пасторска отговорност да задоволяваме духовната жажда и глад на нашия народ да бъде едно с Христос. Горещо желаем тази рана по тялото Христово да бъде оздравена...

Молим се на Бог католици и лутерани да могат заедно да свидетелстват Христовото евангелие и призоваваме човечеството да чуе и приеме добрата вест за спасителното Божие дело. Молим от Бог вдъхновение, окуражаване и сила, за да продължаваме заедно напред мълчаливо, защитавайки достойнството и правата на

човека, особено на бедните, като работим за справедливостта и като отхвърляме всяка форма на насилие. Бог ни призовава да сме близо до онези, които жадуват за достойнство, за справедливост, за мир и помирение. Днес по-конкретно ние надигаме глас за спиране на насилието и на екстремизма, които поразяват много държави и общности, както и много Христови братя и сестри. Насърчаваме лутерани и католи-

рението.

Едно с Христос

По този повод изразяваме нашата благодарност на братята и на сестрите от различните християнски общности и асоциации по света, които присъстват и се присъединяват към нас в молитвата. Като подновяваме нашия ангажимент да напредваме по пътя от конфликта към общението, ние правим това като членове на едно-единствено Тяло Христово, в което сме включени чрез кръщението. Насърчаваме нашите другари по пътя на икуменизма да ни припомнят ангажиментите и да ни окуражават. Апелираме те да продължават да се молят за нас, да вървят с нас, да ни подкрепят при спазването на религиозните ангажименти, които днес посочихме.

Апел към католици и лутераните от цял свят

Отправяме апел към всички енории и лутерански и католически общности да бъдат смели и креативни, радостни и изпълнени с надежда за техния ангажимент да продължават голямото дело, което ни очаква. Вместо конфликтите от миналото божественият дар на единението между нас ще ръководи сътрудничеството и ще задълбочи нашата солидарност. Като се опираме здраво на Христовата вяра, като се молим заедно, изслушвайки се взаимно, запазвайки Христовата любов в нашите отношения, ние, католици и лутерани, приемаме силата на Единния и Троичен Бог. Вкоренени в Христос и бидейки Негови свидетели, подновяваме нашето решение да бъдем верни вестители на безкрайната Божия любов за цялото човечество.





Отец Ивелин Генов отслужи първата си литургия в родния град Белене

На 20 ноември от 11 ч. новоръкоположеният свещеник отец Ивелин Генов отслужи своята първа литургия в храма „Рождение на Блажена Дева Мария“ в родния си град Белене. Отец Ивелин бе ръкоположен за свещеник на 19 ноември в Пловдив от епископа на Софийско-Пловдивската епархия Георги Йовчев. Отец Ивелин Генов е роден и израстъл в Белене и неговото семейство, приятели и близки са част от местната християнска общност. Много гости и вярващи от Белене станаха част от празника на новия свещеник.

Тържеството започна с молитвено шествие от дома на новия свещеник до черквата „Рождение на Блажена Дева Мария“, в което отец Ивелин бе придружен от свещеници, монахини, приятели и енорияши. Пристигайки в двора на светилицето, той бе посрещнат с аплодисменти от енорийския свещеник на Белене отец Паоло Кортези и кмета на община Белене Милен Дулев, а също от много гости и вярващи. Приветствени слова към отец Ивелин и дарове за него поднесоха и отец Паоло, и господин Дулев. После младият свещеник бе облечен с богослужбени дрехи и всички тържествено влязоха в храма. Празничната литургия отслужи отец Ивелин в съслужение с отец Паоло, отец Стефан и отец Йосиф от Никополската епархия, с отец Румен, отец Любомир и отец Христо от Пловдивската епархия. Проповед

поднесе енористът на Белене отец Паоло Кортези. Той започна с думи за празника на Христос Цар на Вселената - център и основа на всичко, и за края на литургичната година и началото на новата. В проповедта си отец Паоло напомни, че Ивелин е плод на християнската общност в Белене, от която последно са излезли свещенически звания преди 65 години. Припомни също, че в историята на Никополската епархия има много свещеници и монахини, родени в Белене. Обръщайки се с напътствени слова към младия свещеник, отец Кортези акцентира върху трите качества, дарявани от Бог при ръкоположението: да са пастири, учители и да освещават с ръцете си. Той пошеветва Ивелин да остане винаги вкоренен в Христос, защото само тогава той няма да се поклати в своето звание, макар че напред няма да има само щастливи моменти, а и много трудности и работа. „Трябва да показваш и учиш хората на Божията воля, Слово Божие, на учението на Църквата. Този свят има нужда да бъде осветен. Ти си нова пролет за нашата общност, за нашата Църква. Поверяваме те в ръцете на нашия блажен Евгений Босилков, той да те закриля и да те направлява със своя светъл пример!“, завърши проповедта си отец Паоло.

В края на литургията приветствия към отец Ивелин отпраща г-жа Бистра Нецова - представител на християнска-

та общност на Белене, и отец Йосиф Йонков, който преди два месеца отбеляза 65 години свещенически живот. След службата отец Ивелин бе поздравен от всички вярващи, събрани в храма. Те целунаха ръцете му, с които той от днес нататък ще благославя и ще освещава Тялото и Кръвта Господни на олтара.

Росица ЗЛАТЕВА

Свещеническо ръкоположение в Софийско-Пловдивския диоцез

От сmp. 7

Immaculatae“ от Fernand Mawet, също така „Тебе, Боже, хвалим“, „Tu es sacerdos“, „Води ме, Отче, за ръка“, „Погледнете към олтара“, „Panis angelicus“ и „Christus vincit“.

Ивелин Генов е роден на 26 май 1985 г. Живее и израства в Белене. Там през 2004 г. завършва средното си образование. След отбиване на военна служба и една пропедевтична година в Русе заминава за Рим за шест години (2007-2013); учи в Папския университет „Свети Тома Аквински“ (Анджеликум), където завършва бакалавърска степен по философия и богословие. През това време пребивава в Папския гръцки колеж от ви-

зантийски обред, откъдето започва неговият пиетет към източната традиция и икуменизма. След завръщането си от Рим записва и завършва семестриално магистратура по история на средновековната философия и култура. През 2015 г. е изпратен на пасторален опит в енория „Пресвето Сърце Исусово“ в гр. Раковски, където се посвещава на многообразната пасторска дейност в енорията и на грижата за различните групи по катехизис. На 10 юли т.г. по време на тържествена литургия в катедралния храм „Свети Лудвик“ в Пловдив Ивелин Генов бе ръкоположен за дякон чрез възлагане на ръцете на Софийско-Пловдивския епископ Георги Йовчев.

На 20 ноември, когато бе и завършекът на годината на милосърдието, и празникът Христос Цар, новоръкоположеният свещеник отслужи първа литургия в Белене.

Жана СТОЕВА

8

ИСТИНА
VERITAS

Брой 12 (1517)
декември 2016 г.

Големият пожар в Лондон преди 350 години

Французин йезуит става изкупителната жертва

На 2 септември 1666 г., неделя, през нощта светът е събуден от злокобна вест: London burns (Лондон гори). Преди нощната почивка главният хлебар Томас Феринор не почиства добре жаравата във фурната, където върху скара е сложен голям съд с материали за месене и подквасване. Той и уморените работници заспиват дълбоко в съседната стая. Непочиствената жарава загрява скарата, закваската се затопля и пламва, като разпръсква горящи части от закваската по цялото помещение. Пукането на горящите предмети събужда работниците. Те се паникьосват, изскачат от хлебарницата, търсят вода за гасене, а през това време вятърът разпръсква пламъците извън нея и подпалва близките паянтови



но друго бедствие в Лондон - предната година чума върхлетява столицата и над 70 хиляди лондончани стават жертва на епидемията. Истинските виновници за възникването на пожара тогава така и не се намират.

Но все пак властите търсят виновник за тези две траге-

ца. А политици използват случая, за да се разправят с опонентите си католици. Така йезуитският орден в Англия е обвинен в масово привличане на привърженици. И бързо „виновникът“ за палежа е открит - френският йезуит Робер Юбер. Той като „агент на папата“ е подпалил хлебарницата и целия пожар. Юбер е арестуван и мъченията започват. Той отрича и се заклева, но не му вярват. От изтезанията той припада и онемява, а палачите решават, че това е признак на съгласие и йезуитът е езекутиран. Година по-късно лондонските власти издигат 61-метров стълб с името на „виновника“ за Големия пожар - френският йезуит Робер Юбер.

И понеже истината и слънцето могат да бъдат затъмнени, но само временно, през XIX век обявяват Робер за невинен и премахват стълба.

На негово място йезуитите поставят паметна плоча с кръст и името на невинния Робер Юбер над надписа на френски *Mieux tard que jamais* (По-добре късно, отколкото никога).

Петър КОЧУМОВ,
по „Tag des Herrn“



дървени сгради. Огънят се разраства и в продължение на пет дни изпепелява 80 процента от всички сгради на Лондон. Над двадесет души изгряят живи, над сто хиляди остават без дом. Към тази трагедия се прибавя и ед-

Молитва в очакване на Новата година

Благодаря Ти, Господи, за всичко,
което ми даде през тази година.
Благодаря за слънчевите и за облачните дни.
Благодаря за спокойните нощи и за трескавите тъмнини.
Благодаря за здравето и болестите, за радостите и тъгата.
Благодаря за всичко, което ми даде, и за това, което си поиска.
Благодаря за ласкавата усмивка и приятелската ръка,
за любовта и всичко красиво и нежно, за цветята и звездите и за съществуването на децата и добрите души.
Благодаря за самотата, за работата, за трудностите и сълзите.
За всичко, което ме доближи още повече до Тебе.
Благодаря, че ми запази живота, че ми даде покрив и прехрана.
Благодаря, Господи, благодаря!
Какво ли ще ми донесе Новата година?
Каквото Ти решиш, но Те моля, дай ми:
Вяра - за да Те виждам във всичко.
Надежда - за да не се предавам.
Милосърдие - във всичко, което правя, мисля и желая.
Дай ми търпение и смирение.
Дай ми да се откъсна и да забравя себе си.
Дай ми, Господи, това, което знаеш, че е добре за мен,
а аз не зная как да го поискам.
Достатъчно изпитания, които да ме поддържат силен.
Винаги да имам сърцето - будно, слуха - наострен,
ръцете и ума - в действие, и във всеки момент да бъда
в състояние да изпълнявам Твоята свята воля.
Изсипи, Господи, благодаритите си върху всички,
които обичат, и дай мир на целия свят!
По www.catholic-news.bg

Пламенният пророк на Божието присъствие в душите ни

Света Елисавета
на Пресвета Троица

(Продължава от бр. 11)

Тогава тя забравя за себе си и се хвърля в обятията на Бог и така Го прославя повече и Му доставя повече радост, отколкото с всички взирания в себе си и изпитания на съвестта, в които душата вижда само собствените си недъзи и забравя за Спасителя, Който живее във вътрешността на тази душа и само чака, за да я очисти. Помни прекрасното изречение, когато Исус казва на Отца: дай живот вечен на всички тези, които Ми даде (срв. Йоан 17, 2). Именно това е, което Господ Исус иска да извърши в нас.

Непрестанна молитва. „Да се изгубим в Светата Троица, в Бога на любовта. Да се оставим да бъдем отнесени там, където е вече само Той Самият. Нека нашият девиз да бъде: „Бог в мен и аз в Него“. Колко сладко е осъзнаването на това присъствие на Бог в нас, в това съкровено светилище на нашата душа. Ще Го намираме там винаги, дори и когато усещането ни не разпознава Неговото присъствие. Обаче Той е там. Там Го търся с най-голямо желание. Да се стараем да не Го оставяме сам. Нека животът ни се превърне в една непрестанна молитва. Кой може да ни Го отнеме? А и кой би могъл да ни отдели от Онзи, Който ни притежава изцяло и е направил

така, че ние сме станали Негова собственост?“

Чиста вяра. „Но вярата ми говори, че Той и когато не Го усещам, е в моята душа. А за какво са ми тогава сладостите и утехите? Те не са Него, а ние търсим Него. Затова нека се стремим към Бог чрез чиста вяра.“

Не моята воля, а Твоята. „Радвай се от мисълта, че Небесният отец ни познава от вечността, както казва свети Павел, и иска да открие в нас образа на своя разпнат Син. Ако знаеш колко много е необходимо страданието, за да се извърши Божието дело в душата... Бог храни безмерно желание да ни обогати с благодатите си; само че самите ние определяме мярката пропорционално на това, доколко позволяваме да се очистим чрез Него; да се очистим с радост и благодарност така, както и нашият Божествен учител и заедно с Него да повтаряме: „Да не изпия ли чашата, която Ми е дал Отец?“ (Ин. 18, 11). Учителят нарече часовете на мъките си Моите часове, заради които Той дойде и които призоваваше с цялото си същество. Когато ние сме изправени пред голямо страдание или пред малка жертвичка, нека бързо да помислим, че това са нашите часове, в които трябва да дадем доказателство за любов на Този, Който ни обикна безмерно, както казва свети Павел.

Възхвала на славата. „И ние сме били избрани от съдбата, за да станем възхвала на Неговата слава, предназначени за това по определението на Този, Който върши

всичко по решението на волята Си (срв. Еф. 1, 11). Така говори свети Павел, поучен от Самия Бог. Как да осъществим това огромно, непоколебимо желание на Божието сърце спрямо нашите души, как да отговорим на призива Му, отправен към нас, и да станем съвършена възхвала на славата на Пресветата Троица? В небето всяка душа е възхвала на славата на Отца, на Словото и на Светия Дух, понеже всяка душа е утвърдена в чистата любов и вече не живее собствен живот, а само живота на Бог. Тя познава Бог - както казва свети Павел, - както и е позната от Него.“

Светилището на душата. „Където и да си, каквото и да правиш, Той никога не те изоставя. А затова и ти не Го изоставяй. Влез във вътрешността на душата си - там винаги ще откриеш Този, Който копнее да те обсипе с благодеяния. Моля се за теб, както свети Павел се е молил за своите - той се е молил чрез вярата Исус да заживее в техните сърца, за да бъдат укрепени и вкоренени в любовта (срв. Еф. 3, 17-18). Тези думи са толкова дълбоки, толкова тайнствени. Нека Бог, Който е любов, стане твоето недостъпно жилище, твоя килия и твой манастир сред света. Помни това, че Той пребивава в тайника на твоята душа като в светилището, където иска да бъде обичан чак до възхвала.“

Божие присъствие. „Така голямото средство за постигане на това съвършено подобие с Небесния отец, което иска Учителят, винаги е Божието присъствие, според заповедта

на Самия Бог към Авраам: „Ходи пред Мене и бъди непорочен“ (Бт. 17, 1). Без някога да познае отклонения по този великолепен път на Божието присъствие, християнската душа върви „сама със Самия“, водена от силата на Неговата десница, под закрилата на Неговите криле, без да се страхува от тревогите на нощта, нито от стрелата, която прелита посред деня, нито от злото, което се плъзва в мрака, нито от нападките на демона по пладне.“

Мария - Врата небесна, водеща към Бог. „Никога досега не съм я обичала толкова много! Плача от радост, когато мисля, че това създание, така ведро, така светло, е моя Майка и се радвам на красотата й като дете, което обича майка си. Поставила съм я за Царица и Пазителка на моето небе. Христос ми я дава за Майка. И сега, когато Той се е върнал при Отца и ме постави на своето място на Кръста, за да „страдам в тялото си това, което липсва на страданието Му за Неговото тяло - Църквата, Девата е тук, за да ме учи да страдам като Него.“

Душата, обитавана от Света Троица. Елисавета знае, че душата й е обитавана от Света Троица и това е достатъчно за щастието й. „Ето тайната, която пее днес моята лира. Моят Учител ми казва, както на Закхей: „Слез по-скоро, защото днес трябва да бъда у дома ти“ (Лк. 19, 5). Побързай да слезеш, но къде? В най-дълбокото на мен самата, след като съм напуснала себе си, отделена, оголена от мен самата - с една дума без мен самата. Трябва да бъда у дома ти. Мо-

ят Учител е Този, Който ми изказва това желание, моят Учител, Който иска да живее в мен с Отца и с Неговия Дух на любов, за да бъда - според израза на обичния ученик - в общение с тях. Не сте вече нито гости, нито пришълци, но сте вече от Божия дом, казва свети Павел (срв. Еф 2, 19). Ето как разбирам аз да бъда от Божия дом - живеейки в лоното на спокойната Троица, в моята вътрешна бездна, в тази непревземаема крепост на свято съсредоточение, за което говори свети Йоан Кръстни.“

Любовта. „Всичко отминава! Когато идва вечерта на живота, остава само любовта. Всичко трябва да се прави от любов; трябва постоянно да забравяме за себе си; добрият Бог толкова обича да забравяме себе си. Ах, ако винаги го бях правила!“

Посланието й към нас. „Ах! Бих искала да кажа на всички души какъв извор на сила, на мир, а също и на щастие те биха намерили, ако се съгласяха да живеят в тази близост. Само че те не знаят да чакат. Ако Бог не се дава по един осезаем начин, те напускат Неговото присъствие; и когато дойде при тях, въоръжен с всичките си дарове, Той не намира никого: душата е навън, във външните неща. Те не живеят в дъното на самите себе си.“

И света Елисавета, пламенният пророк на присъствието на Света Троица в душата, уверено ни води в нашето духовно съзряване под любящия поглед на Бог.

Мирски Кармил
„Света Елисавета
на Пресвета Троица“

9 ИСТИНА
VERITAS
Брой 12 (1517)
декември 2016 г.

Щедрият баща чака отговор

(Продължава от бр. 11)

Големият укорява родителя, че чрез поведението си подрива принципа на справедливостта, според който праведният трябва да бъде възнаграден, а нечестивият - наказан. Подобно поведение показва, че големият е живял отношенията с баща си точно според този принцип, а сега - лице в лице с проявлението на една коренно различна логика - му се струва, че светът се срива. Толкова много години в къщата не са му позволили да излезе от схемата на слугинските отношения - полага не труд и възнаграждение за труда.

Между това схващане, което е изцяло съсредоточено върху отношенията на размяна, и икономическото прозрение на малкия няма голяма разлика.

От отговора на бащата следва да се подчертае глаголът „трябваше“ (15, 32). Това е глагол в евангелист Лука, който показва необходимостта от страданията на Исус (вж. 9, 22; 13, 33). Ако пътят на Исус, който преминава през страданието, няма дру-

го обяснение освен Неговата вярна любов докрай, то такава е страстната любов на бащата в притчата - било към единия, било към другия. Без съмнение има нещо, което не се поддава на човешката логика. Но било притчата, било евангелистият разказ имат намерение да разкрият логиката на Бог в Исус. По този начин пътят на Исус осветлява притчата, а и тя Го осветлява.

Ако щедрото гостоприемство на бащата е превърнало изгубения син в един намерен син, мъртвия - в жив, то големият син сега е поканен от бащата да признае, че предметът на тази трансформация не е само синът на бащата, но и неговият брат, т.е. някой, който не му е безразличен. Историята има отворен край, разказвачът не казва какъв е бил изборът на големия - дали е участвал в празника, с което да приеме гледната точка на бащата, или е отказал.

ПОСЛАНИЕТО

Това, което характеризира овчаря и жената, е търсенето на загубен обект, независимо дали е овца или драхма.

Търсенето на този, който е загубен, предприема Бог. Преди човекът да потърси Бог, Бог е Този, Който го търси с грижа, със страст, дори по парадоксален начин - както е парадоксално да се напуснат 99 овце в пустинята. Акцентът върху търсенето не е само литературен прием, той има силна богословска стойност, доколкото извайва образа на един Бог, влюбен в човека, във всеки човек, какъвто и да е той. Исус не се ограничава само да приема грешници, а ги търси и им прощава. Не е случайно, че едно от най-старите християнски изображения, което може да се види дори и днес в катаните на света Присцила в Рим, е именно това на Добрия пастир, който носи на раменете си изгубената овца. Християните още от началото са разбрали притчата в богословския й смисъл, виждайки в търсенето и в грижата на Добрия пастир безкрайното милосърдие на Бащата на Исус.

Двете притчи настояват за радостта - това е усещането в сърцето на овчаря, когато намира своята овца, как я споделя с приятели и съседи; съ-

щото важи и за жената, която е намерила своята драхма. Радостта е за обръщането на грешника, независимо от начина на неговата промяна вследствие на прошката. Това, изглежда, е конфликтната точка с книжниците и фарисеите, загрижени да защитят своя образ на Бог, Който изобщо не се смесва с грешни хора. На тази гледна точка Исус противопоставя собственото Си откровение - на Бог, пълен с радост, когато приема и прощава. Винаги Бог е Този, Който започва; обръщането на човека е само следствие.

В притчата за „Добрия баща“ двамата синове са точно на двата полюса: по-малкият напуска дома, пропилява имота, не спазва закона, връща се обратно просто защото е гладен; големият живее в семейна среда, работи и спазва всички заповеди на бащата. В действителност има точка, която ги обединява дълбоко и това е тяхното отношение с родителя, което при двамата е напълно идентично - единият би искал да стане наемник, а другият се чувства като роб.

Спрямо бащата братята са в равностойно положение на

пълно неразбиране - нито единият (блуден и далечен), нито другият (близо и верен) имат истинска синовна връзка с бащата. Тяхното отношение с него е ръководено единствено от мярката на вземане и на даване в една игра на борса, където всичко се отчита.

Този, който показва различна логика, е бащата, чието поведение и мислене са изцяло на друго равнище. Тук се явява бащинската фигура, която показва изцяло своето величие било в избора, който прави в полза на синовете, било в думите, които им отправя. И на малкия, който прави дребнави сметки, и на големия, който е затворник на скъпернически мисли, бащата разкрива друга, изненадваща гледна точка.

Изненадата се представя на ниво разказ, но е преди всичко изненада на откровението, богословска изненада. Както овцата и монетата са намерени, така и двамата синове са намерени от добрия баща. Угоеното теле е заклано, всичко е готово - благодатта е дадена. Сега се очаква свободният отговор.

Д-р Дон Матео КРИМЕЛА,
библист

Милосърдието - среща между нищетата на човека и щедростта на Бог

(Продължава от бр. 11)

По време на литургията в думите на освещаването се казва, че спасението е „за всички“ или „за мнозина“ (според превода - б. р.). Мнението на папа Бенедикт XVI, когато пише до германските епископи през 2012 г., беше да се казва „за мнозина“, защото „мнозина“ оставя място за свободата и отговорността на човека. Спасението очевидно е за всички, е всеобщо, но в своята същност е „за мнозина“.

Божественото милосърдие

Всички религии или почти всички се възхищават от величието на божествената трансцендентност, докато християнството съзерцава тайната на възплъщението - един Бог, Който обича да бъде с хората и става наистина човек като тях. Събитието на милосърдието не е лесното решение за нещастнието на хората, т.е. Христос е дошъл на земята и толкоз - ние няма какво да правим. Той е дошъл, за да помогне на човека да бъде човек. Ето защо, ако не се проявяваме като вярващи хора - подобно на мнозина, които казват, че са вярващи, но не приемат страданието, смиреннието, прощката - няма да превъзмогнем нещастията. Вярата е върхово постижение на човечеството - да отречеш Бог, значи да отречеш човека; да откриеш Бог, значи да откриеш човека. Величието на Откровението, че Бог е слязъл на земята, е в диалога, започнал при сътворението, преминал напред в спасителното възплъщение и продължаващ в историята чрез енергията на Свети Дух в Църквата. Следо-

вателно да преоткриеш милосърдието е да преоткриеш идентичността на Бог и на човека. Драмата на днешния човек е, че той няма съзнание за идентичността на Бог и за тайната на смъртта. Социолозите казват, че човекът днес не мисли за смъртта с надеждата, че смъртта ще забрави за него.

Милосърдието е всекидневен диалог на Бог, Който обича все повече човека, с човека, който в своя живот се остава да бъде обичан от Бог - прекрасен диалог, в който се срещат двете свободи. Ето защо последните тайнства на живота - „попътните“ тайнства (изповед, причастие и маслосвет/елеопомазание), са максималният израз на милосърдието, евхаристичната любов, срещаща окаяността на човека, който се предава на Бог в момента на смъртта. При диалога с „попътните“ тайнства Исус се поднася всецяло и човекът в своята драматична слабост приема Христос и се отваря за славното виждане на небето. Ние, хората, имаме склонността да отговаряме на Божията любов, но нямаме куража да се оставим да бъдем обикнати от Него, т.е. да приемем изпитанията, които Той ни изпраща и трябва да приемем, понеже любовта Му ни задължава. Човек, оставил се да бъде обичан от Бог, усеща у себе си нужните сили да живее и при страдания. Да обичаш, означава да казваш на другия: Обичай живота! И милосърдието прави човек да преоткрие красотата и радостта за живота.

Със сигурност енцикликата *Dives in Misericordia* (1980) е родена от любовта, която папа Йоан-Павел II има към Малката света Тереза и най-вече към Фаустина Ковалска. По друг начин не би могло да се обясни литургичният абсурд на „Domenica in albis“ (първата

неделя след Възкресение Христово - празник, установен от папа Йоан Павел II) или неделата на Божие милосърдие. Апотеоз на милосърдието е пасхалното тридневие, но докато се чества Велики петък, започва деветницата на Божие милосърдие. Исус Христос е Божие милосърдие, облечено в личност; да срещнеш Христос, означава да срещнеш милосърдието на Бог, което е творческо; грешникът бива пресътворен от Бог, Който не само прощава греховете, но сътворява нов човек - това е милосърдието!

За папа Бенедикт XVI милосърдието в неговото по-глобално значение е в социалната сфера, защото да се работи в тази сфера, извират от убеждението за любовта на Бог към човека. Християнинът не е нито икономист, нито социолог, нито психолог, но е влюбеният в една неизчерпаема Любов: „Както Отец възлюби Мене, и аз възлюбих вас: пребъдете в Моята любов. Ако спазите Моите заповеди, ще пребъдете в любовта Ми“ (Ин. 15, 9-11). Милосърдието е езикът на съкровена връзка на Отец със Сина, който Синът ни подарява, та и ние да можем да бъдем възплъщение на милосърдието.

Да преоткрием Бог - милосърдие, значи да преоткрием един Бог, пристрастен към човека в неговите драматични състояния; милосърдието е среща между една неизчерпаема любов и трагедията на смъртта на Христос на кръста. Не можем да останем в юридически свят; трябва да преживеем изобилието на неизчерпаемата любов Божия, в която преоткриваме надеждата.

Милосърдие и отношение

Да се върнем отново към съвременното тълкуване на думата ЯХВЕ: в писмеността на класическия еврейски език

няма гласни, а само съгласни, ето защо еврейният според начина си на живот огласява съгласните и по този начин името Бог може да бъде произнесено. Величието на милосърдието са съгласните; гласните са персонификацията от страна на човека на Божията любов. Следователно милосърдието е здрава и явна връзка между Бог - Който изцяло обича човека, и човека - който се чувства изцяло обикнат от Бог. Не мога да разбера какво нещо е милосърдието, ако не се оставя да бъде обхванат от тази творческа връзка, която се ражда от Бог.

Друго разсъждение: Бог откри Своята идентичност чрез тетраграмата, чрез един глас на движение, означаващ, че Бог действа, прави човека „вдъхвайки“ (срв. Бт. 2, 7). Набожният еврейин, осмисляйки собствената си история, си дава сметка, че не може да живее, ако не диша - ЯХВЕ е дишане, което дава същност на човека, който в момента на дишане съзнава, че живее и изповядва вярата; Бог ми дава живот. Двете фази на дишането са вдъшване и издишване; дишането е творение на Бог в практиката на живота, затова когато вдъшвам, казвам: Бог ме обича, а когато издишвам, казвам: Боже, обичам Те. Дишането е човекът, който е себе си в Бог.

Има и една трета стъпка - при изучаването на тетраграмата се явява и друг корен, който иска да каже „да обичаш страстно“. Бог е влюбеният в човека, ето защо настоящият момент е, че сме обичани по неизразим начин от неизчерпаемата любов на Бог. Милосърдието е една евангелска култура, която навлиза толкова дълбоко в сърцето на човека, че го прави милосърден като Бог. Евангелският текст на Матей „... доколкото сте сторили това на ед-

ного от тия Мои най-малки братя, Мене сте го сторили“ (25, 40) при бегъл прочит казва: ние обичаме брата, защото е образ на Христос и Христос чрез нас обича; с други думи моята същност е Христос, ето защо всеки мой жест е езикът на Христос към брата, икона на Христос.

Това е пречудното разпространение на милосърдието - един вътрешен начин, който остойността и определя нашето съществуване, правейки го милосърдно. Това е една тайна, която трябва да схванем в дълбочина, защото красотата на нашето съществуване е „да бъдем милосърдни“.

Днес се заключава, че милосърдието е централната тема на богословието от XXI век, което трябва да съставлява в същността си Откровението. Лично съм все повече убеден, че най-великата тайна на нашата вяра е Възплъщението - Бог обича толкова човека, че му подари Своя живот и така Кръстът е общо изражение на един Бог, влюбен в човека. Няма любов по-голяма от тази да дадеш живота си (срв. Ин. 15, 13) и ние можем да живеем милосърдието, подарявайки нашия живот на братята.

Ние днес принизихме образа на Бог до една идея, докато в древността (срв. свети Йоан Златоуст) казват, че всяко тайнство е Бог, Който ни обича, и от нас се иска да разтворим живота към сътворителното нахлуване на Бог. Когато влезем в тази визия, ще осъзнаем как в един безверен свят като нашия посланието на милосърдието - чудната среща между нищетата на човека и богатството на Бог - става послание на доверие и на надежда. И когато човек живее това богатство, неговото съществуване ще бъде обновено.

Отец **Антонио ДОНГИ**

10 ИСТИНА
VERITAS
Брой 12 (1517)
декември 2016 г.

Бележки за едно поклонническо пътуване в Италия

(Продължава от бр. 11)

Баптистерият е третият елемент от комплекса, но за жалост ние не влязохме там. На баптистерия е особено красива източната порта, известна като „Вратите на Рая“, изработена от Лоренцо Гиберти. Настоящата врата е копие, оригиналът се съхранява в музея.

Характерните черти за италианската архитектура, които изложих по-горе, важат и за катедралата в Орвието, която видяхме в последния ден на пътуването ни. Забележителни са тук фреските на Фра Анжелико, Беноцо Гоцоли и особено на Лука Синьорели. Те са в капела „Сан Брицио“, която за жалост не видяхме (аз я знам, защото съм влизала там по-рано). Измежду фреските особено се открояват със силата на въздействието „Проповедта на Антихриста“, „Възкресението на телата“, „Изкушенията в Ада“ и „Хорът на патриарсите“. На фасадата има прекрасно изваяна от камък розета, четири големи контрафорси, завършващи с пинакли⁵, и особено красивите миниатюрни, изваяни от камък сцени от Стария и Новия

завет върху целите стени на фасадата. Ясно личат позлатените мозайки в гладките полета на фасадата, както и изпъкналият бронзов релеф на фигури върху вратите на катедралата.

Друга забележителност, която посетихме, бе религиозният комплекс в Пиза с Наклонената кула. Катедралата е в романски стил и е построена първа в комплекса. Баптистерият е най-големият в Италия и е посветен на свети Йоан Кръстител. Пизанският комплекс е построен извън града. Строителите на катедралата са Бускет и Райналдус, а Вилхелм от Инсбрук и Бонано са строителите на кулата. Баптистерият е дело на майстор Диотислав и е завършен в XIV век.

Шестпоясните полета на кулата са разделени на полукръгли аркади, които се опират на тънки и много изящни колонки. Както се вижда, архитектурните елементи в катедралата и кулата са общи и придават една лекота, прозрачност и празничност на характерната тежест на романския стил. Архитектурният комплекс в Пиза използва тоскан-

ския вид ордер, при който стволът на колоните е семпъл, капителите напомнят коринтския вид ордер, но както е характерно за романския стил, те съдържат флорални и зооморфни елементи. Катедралата има пет кораба, пресечени от трикорабен трансепт с купол точно там, където се пресичат корабите. Олтарната абсида е ясно очертана и издадена силно навън, а основата на купола е обиколена с романски колони, които напомнят тези на кулата, но са украсени с готически триъгълни елементи и заградени от пинакли с шпил.

В близкия на Пиза град Сан Джеминиано бяхме за часове и успяхме да се разходим из стръмните улички на средновековния град, в който като че ли времето бе спряло. От стотината кули, построени през Средновековието, днес са останали 14, но и с тях градът има особен средновековен чар, който лично на мене много ми допадна. Не случайно днес градът е познат под името Средновековния Манхатън. В града най-забележителна е коледжата - старата катедрала с фреските

си вътре, разпределени в три пояса с изображения на сцени от Стария и Новия завет. Фреските в коледжата са дело на различни прочути майстори - Тадео ди Бартоло, Беноцо Гоцоли, Якопо дела Куерча, Доменико Маинарди, Лудовико Ридолфи и др. В града има още много музеи - това разбирам от книгата, която си купих и която сега чета.

В Рим, както вече писах, главното за нас бе канонизацията на Майка Тереза. В свободното време почти на бегом посетихме четирите главни базилики, Форум Романом, Пантеона - днес черква, фонтана „Ди Треви“, „Санта Мария ин Трастевере“, „Санта Мария sopra Минерва“, „Ил Джезу“ - йезуитска черква, ярък пример за разцвета на барока, черквата „Свети Игнаций Лойола“ - също йезуитска и с барок в интериора. В „Ил Джезу“ най-силно впечатление ми направи скулптурната група „Вярата поваля ереста“. Това изображение, както и много други барокови творби, всъщност е една алегория, а алегорииите са много характерни

за епохата на барока. Други черкви които посетихме, бяха „Санта Мария дел Пополо“ с прочутите фрески на Караваджо, „Сан Андреа ал Квиринале“, „Санта Аниезе ин Агоне“ с рококо скулптурите от бял мрамор, представящи мъченичеството на свети Еустахий.

...
Последният ни пункт бе „Мария Бистрица“ в Хърватска. Там, както и навсякъде, имахме литургия, после си взехме и светена вода и потеглихме към София.

Така успешно премина нашето поклонническо пътешествие. Трябва да благодарим на отец Марчин и на братята францисканци, които бяха с нас за молитвите, за службите, за песните, които пяхме из пътя със съпровод на китара.

В края на този материал бих предложила следното: добри са поклонническите пътувания, но ако към тях ще има и туристическа част за опознаване на забележителности, нека тя да не бъде прекалено голяма. Например за шест дни да се обиколят само 2-3

На стр. 11

Историята на Дядо Коледа

На север - на Полярния арктически кръг в Северна Европа, има една област, която се нарича Лапландия.

На нея земя е живял едно време един симпатичен старец.

Тази е истинската (или почти истинската) история на Дядо Коледа.

В къщичка до борова гора, близо до едно весело ручейче с чиста вода, живеел Коледа, който по цял ден обработвал своята градинка,

що понякога им липсва. Естествено и те като другите, по-богатите деца, си пожелавали играчки, но не могли да ги получат, нямало кой да им ги подари. Лицето на ангелчето се натъжило и една сълзица текнала по бузата му. Коледа, който бил много чувствителен, попитал ангелчето какво може да направи, за да върне усмивката по лицата на децата и да влее малко щастие в техните сърца.



давайки му име - Дядо Коледа.

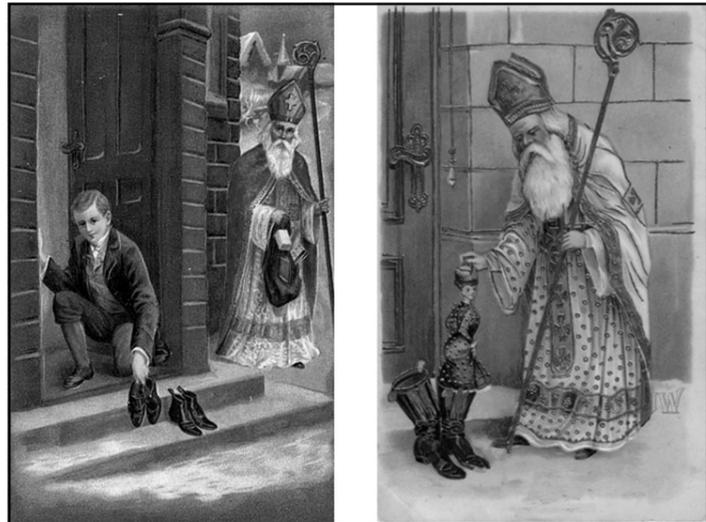
Първите играчки, които Дядо Коледа подарил, бил направил със собствените си ръце - изработил от дърво кукли, кубчета, човечета и разни други играчки.

Исус Дете видял, че Дядо Коледа не може да се справи сам с всичко, и му изпратил джуджета - едни малки, усмихнати, пъргави ангелчета, които да му помагат да майстори играчките, да ги товари на шейната и да ги предава навреме - всяка година в нощта на Рождество Христово. Исус направил и едно малко чудо - дал на шейната и на осемте елена способността да летят в небето.

И така, Дядо Коледа влязал през нощта във всеки дом през комина, пълнен чорапите, които всяко дете окачвало под комина, а поголемите пакети с подаръци слагал под празнично украсените с топки, свещички и захарни бастунчета елхи на богатите. А при бедните семейства освен подаръците, които оставял под елхичките, накичвал дърветата с ядки, ароматни мандарини и сушени плодове, които после изяждало цялото семейство.

Благодарение на магията на любовта е възможно Дядо Коледа да бъде навсякъде навреме през Светата нощ и да раздаде своите дарове и да направи щастливи всички деца на света! И да грейнат усмивки по лицата им и да се развеселят сърцата им!

По интернет



грижел се за елените си и дялкар дърво да прави фигурки; живеел си спокойно. Винаги се обличал в червени дрехи - неговия предпочитан цвят. Старецът бил доста добър и щедър, имал дълга бяла брада и помагал често, без никога да се отдалечи от своите близки.

Един ден се замислил, че е много малко това, което прави, искал да прави нещо повече за другите; започнал да размишлява какво и как би могъл да им даде.

В съня му се явило едно ангелче, много красиво и грациозно. Със сладко гласче то му обяснило, че на света има много деца, но много от тях са бедни и не могат да си позволят нищо повече от необходимото, което съ-

Ангелчето отговорило, че ако Коледа желае, може да помогне. Трябва само да направи шейната си с един чувал, пълен с подаръци, да впрегне елените си и да потегли да ги подарява на всяко дете в святата нощ, когато се ражда Исус.

„Но откъде мога да намеря играчки за всички деца по света? И как мога да ги раздам на всички в една-единствена нощ, че и да вляза в домовете им? Всички врати ще са затворени!“, казал Коледа.

Ангелчето отговорило, че Исус Детенце ще му помогне в домовете им? Всички врати ще са затворени!“, казал Коледа.

Станало така, че Исус Дете определил Коледа за щедър приятел на всяко дете,

Бележки за едно поклонническо пътуване в Италия

От стр. 10

града, за да не тичаме буквално през градовете. Нека все пак видим спокойно нещо повече и да осмислим видяното. Иначе - само молитви и умора.

И в заключение - един последен коментар от поклонническото пътешествие. Както и по-горе писах, всички се радваме, че Майка Тереза бе канонизирана. Тържествената служба на площад „Свети Петър“ бе израз за признанието на нейното огромно милосърдие. Но нали винаги когато има някакъв повод и служба на този площад, той е изпълнен до краен предел с лику-

ващо множество. Това всички сме наблюдавали по телевизията, то е нещо нормално за Ватикан. Както е нормално, че Майка Тереза напълно заслужава да бъде канонизирана. Пиша това, защото някои сигурно се чудят защо всички присъстващи на площада не изпадат в необуздан екстаз от богослужението. Да, така е. Вероятно и италианците, често посещаващи базиликата „Свети Петър“, са свикнали с изкуството в нея и възприемат всичко спокойно. Но друго е чувството, когато се озвоеш пред произведенията на човешкия гений, озарен от Светия Дух - икони, стенописи, скулптури, които никога не си виждал преди или си ги гледал на екра-

на или на картичка. Така аз дълбоко преживях съприкосновението с „Пиета“-та на Микеланджело в „Свети Петър“, което не ще забравя никога. Едно от най-силните чувства, които съм изпитвала някога. Затова още веднъж благодаря на отец Марчин, че ни заведе в базиликата. Дали някой от групата ме разбира, не зная. Но фактът, че голямото изкуство въздейства много силно на човека, е неоспорим. Изкуството внушава идеи, мисли, чувства и наистина може да събуди религиозен екстаз. Дали за това е нужно и малко познание или само интуиция, не мога да преценя.

Майя ХИЛДЕГАРД

Бележки:

5. Пинакли - конструктивни части от архитектурата, отвесни и заострени, които обикновено заграждат ниши със скулптури.

ЧАСТ ТРЕТА Животът в Христос Раздел първи Призванието на човека: Живот в Духа Глава трета Божие спасение: Законът и благодатта Член 1

Нравственият закон

I. Естественият нравствен закон

1957 Прилагането на естествения закон е твърде разнообразно. Той може да изисква необходимост от промяна съобразно многобройните условия на живот, според местата, епохите и обстоятелствата. При все това в разнообразието от култури естественият закон остава едно правило, свързващо хората помежду им, налагащо им общи принципи независимо от неизбежните различия.

1958 Естественият закон е неизменен (Вж. CONCILIIUM VATICANUM II, Const. past. Gaudium et spes, 10: AAS 58 (1966) 1033) и постоянен въпреки историческите промени; той остава още в сила сред развитието на идеи и нрави и подкрепя техния прогрес. Правилата, които го изразяват, остават по същество непроменени. Дори ако се отричат принципите му, той не може да бъде унищожен, нито изтръгнат от човешкото сърце. Той винаги се появява отново в живота на индивидите и обществата: „Кражбата, Господи, несъмнено се наказва от Твоя закон, и то от закона, записан в сърцата на хората, който дори беззаконието не може да го заличи“ (SANCTUS AUGUSTINUS, Confessiones, 2, 4, 9: CCL 27, 21 (PL 32, 678)).

1959 Естественият закон е прекрасно дело на Създателя; той поставя здравите основи, върху които човек може да построи сградата на нравствените норми, които ще ръководят неговия избор. Той също полага необходимата морална основа за изграждане на общността на хората. Така той осигурява необходимата база за гражданския закон, който се свързва с него или чрез размишление, което извлича заключение от принципите му, или с допълнения в положителен и юридически смисъл.

1960 Предписанията на естествения закон не се възприемат от всички по ясен и непосредствен начин. В сегашната обстановка благодатта и откровението са необходими на грешния човек, за да бъдат познати религиозните и нравствените истини „от всички и без затруднение, с твърдо убеждение и безпогрешно“ (CONCILIIUM VATICANUM I, Const. dogm. Dei Filius, c. 2: DS 3005; PIUS XII, Litt. enc. Humani generis: DS 3876). Естественият закон достъпен на богооткровения закон и на благодатта една основа, подготвена от Бог и утвърдена с делото на Духа.

II. Древният закон

1961 Бог, нашият Създател и Изкупител, си избра Израел за Свой народ и му разкри Своя Закон, подготвяйки така идването на Христос. Законът на Мойсей изразява много истини, естествено достъпни за разума. Те са провъзгласени и удостоверени в същността на Завета на Спасението.

1962 Древният закон е първият етап на Богооткровения закон. Неговите нравствени предписания са положени в Десетте заповеди. Повелите на Десетте заповеди полагат основите на призванието на човека, създаден по образ Божий; те забраняват това, което е противно на Божията любов и на ближния и предписват това, което е съществено. Десетте заповеди са светлина, дарена на съвестта на всеки човек, за да му покаже призива и пътищата на Бог и да го предпази от злото:

„Бог вписа върху скрижалите на Закона това, което хората не четяха в сърцата си“ (SANCTUS AUGUSTINUS, Enarratio in Psalmum 57, 1: CCL 39, 708 (PL 36, 673)).

1963 Според християнското предание светият Закон (Вж. Рим. 7, 12), духовен (Вж. Рим. 7, 14) и добър (Вж. Рим. 7, 16), е все още несъвършен. Като възпитател (Вж. Гал. 3, 24) той показва какво трябва да се направи, но не дава от себе си силата и благодатта на Духа, за да се изпълни. Поради греха, който не може да премахне, той остава един робски закон. Според свети Павел той има предимно функцията да разобличава и да показва греха, който в сърцето на човека оформя един „закон на похотта“ (Вж. Рим. 7). При все това Законът е първият етап по пътя към Царството. Той подготвя и предразполага избора на народ и всеки християнин към обръщането и вратата в Спасителя Бог. Той е учение, което съществува винаги като Слово Божие.

1964 Древният закон е подготовка към Евангелието. „Законът е пророчество и педагогия на бъдещата действителност“ (SANCTUS IRENAEUS LUGDUNENSIS, Adversus haereses, 4, 15, 1: SC 100, 548 (PG 7, 1012)). Той предвижда и предрича делото на освобождението от греха, което ще се осъществи чрез Христос; Той дава в Новия завет образите, „типозите“, символите, за да изрази живота според Духа. Законът накрая се допълва чрез поучението на книгите „Премъдрости“ и на пророците, които го водят към Новия завет и Небесното царство:

„Имаше там ... по времето на Стария завет хора, които притежаваха любовта и благодатта на Светия Дух и се стремяха преди всичко към духовните и вечни обещания; така те се приобщаваха към Новия завет. Обратно, при Новия завет съществуват плътски хора, все още отдалечени от съвършенството на Новия закон: страхът от наказание и някои земни обещания бяха необходими дори на Новия завет, за да подбудят хората към добродетелни дела. Във всеки случай даже ако Старият завет предписваше любовта, той не даваше Светия Дух, чрез Който любовта е излята в сърцата ни. „Защото любовта Божия се изля в нашите сърца“ (Рим. 5, 5) (SANCTUS THOMAS AQUINAS, Summa theologiae, 1-2, q. 107, a. 1, ad 2: Ed. Leon. 7, 279).

Из „Катехизис на Католическата църква“

В центъра на всичко стои Божиата любов

Папата учреди Световен ден на бедните

„Това е време за милосърдие“, подчертава папа Франциск в Апостолическото си писмо *Misericordia et Misera*, което бе публикувано на 21 ноември като заключение на Извънредната юбилейна година на милосърдието. Четири са основните новости в папския документ: всички свещеници отсега нататък ще имат правото да опрощават греха на аборта, Мисионерите на милосърдието ще продължат своето служение, вярващите, които следват Свещеническото братство „Свети Пий Х“, ще могат да получават валидно сакраменталното опрощаване. И накрая - учреден бе Световен ден на бедните.

Срещата между човешката нищета и милосърдието

Като икона на току-що завършилия юбилей папа Франциск избира срещата между Исус и блудницата. „Тук не се срещат по абстрактен начин грехът и осъждането, а грешникът и Спасителят, човешката мизерия и милосърдието, както казва свети Августин.“

Исус поставя любовта в центъра на Закона Мойсеев

Книжниците и фарисеите отпрат един въпрос към Исус, цитирайки Мойсей, който в Закона заповядва убийството с камъни на блудниците. Но Исус, пише папата, „върща на Закона Мойсеев неговото истинско изначално намерение. В центъра не са законът и законовата справедливост, а любовта на Бог, който чете в сърцето на всеки човек, за да разбере най-скроветното желание, и която трябва да има предимство над всичко“. По този начин, посочва папата, „Исус погледна в очите на тази жена и прочете в нейното сърце; там намери желанието да бъде разбрана, простена и освободена. Веднъж, след като сме получили в изобилие милосърдието, дори и да пребъдваме в състояние на слабост заради греха, тази слабост е доминирана от любовта, която ни позволява да гледаме напред и да живеем по различен начин“.

Проповедничката стойност на закона

„Не съществува закон, нито заповед, пояснява папа Бергольо, които могат да възпрепятстват Бог да прегърне сина, който се завръща при Него, признавайки че е сгрешил, и решен да започне отново. Да се опираш само на закона, означава да омаловажаваш вярата и божественото милосърдие. Съществува една проповедничка стойност в закона (Гал. 3, 24), чиято цел е милосърдната любов (1 Тим. 1, 5). Въпреки това християнинът е призван да живее новостта на Евангелието, „закона на Духа, който дава живот в Христоса“ (Рим. 8, 2). Дори при най-сложните случаи, където сме изкушени да наложим справедливост, произлизаща само от законите, трябва да се вярва в силата, която извира от божествената благодат.“

Никой не може да поставя условия на Божието милосърдие

„Никой от нас, подчертава папа Франциск, не може да поставя условия на милосърдието; то остава винаги акт на свободата на Небесния отец - на една безусловна и незаслу-

жена любов. Не можем затова да рискуваме да се противопоставим на пълната свобода, с която Бог влиза в живота на всеки човек. Милосърдието е конкретна дейност на любовта, която прощавайки, преобразява и променя живота.“ В култура, често доминирана от техниката, в която изглежда се умножават формите на тъга, самота и дори на отчаяние, посочва папата, „се нуждаем от свидетели на надеждата и истинската радост, за да премахнем химерите, обещаващи едно лесно щастие с изкуствени райски кътчета“.

Милосърдието се изля над целия свят

„Отбелязахме една интензивна година, подчертава папа Франциск, по време на която ни бе дарена с изобилие благодатта на милосърдието. Като буен и здрав вятър добротата и милосърдието на Бог се изляха над целия свят.“ Сега е необходимо да продължаваме напред по този път, послушни на Свети Дух, който „винаги показва нови пътища, за да занесем на всички Евангелието, което спасява“. Папата припомня централната роля на милосърдието в отслужването на Евхаристията и в Словото Божие и приканва да се посвети една неделя през литургичната година за задълбочаване в Свещеното писание, призовавайки да се открие неговата сила в добре подготвените проповеди.

Изповедници - приемащи, ясни, щедри в прошката

В писмото си папата говори преди всичко за тайнството на помирието, което „има нужда да намери отново своето централно място в християнския живот“. „Това е моментът, в който чувстваме прегръдката на Отца, който идва насреща ни, за да ни възвърне благодатта да бъдем отново негови чеда.“ От свещениците папата иска да „приемат всички; да бъдат свидетели на бащинската нежност, независимо от сериозността на греха; загрижени да помагат в размисъла над извършеното зло; да бъдат ясни в представянето на моралните принципи; готови да придружават каещите се вярващи, вървейки редом до тях с търпение; да бъдат далновидни в разграничаването на всеки отделен случай и щедри в раздаването на Божиата прошка.“ „Както Исус пред блудницата избира да остане в мълчание, за да я спаси от смъртната присъда, пише папата, така и свещеникът в изповедалната трябва да бъде с великодушна сърце, знаейки, че всеки каещ му припомня неговото лично положение на грешник, но служител на милосърдието.“ „Ето защо папата още веднъж подкрепя и насърчава инициативата „24 часа за Господ“, „която е силен пастирски призив да се живее интензивно тайнството на изповедта“.

Мисионерите на милосърдието ще продължат служението си

Папата изтъква изживяната от Църквата благодат по време на юбилей със служението на Мисионерите на милосърдието и посочва, че това изключително служение ще продължи и след Светата година „като конкретен знак, че юбилейната благодат остава жива и

ефикасна по цял свят“. Папският съвет за насърчаване на новата евангелизация ще има грижа да намери най-подходящите форми за изпълнението на това ценно служение.

Всички свещеници ще могат да опрощават греха на аборта

„И понеже не може да има никаква пречка между желанието за помирение и Божиата прошка“, се предоставя „отсега нататък на всички свещеници - въз основа на тяхното служение - правото да опрощават греха на орези, извършили аборт“. Папата решително повтаря, че „абортът е тежък грях, тъй като слага край на невинен живот“. Но също така решително той твърди, че „не съществува грях, който да не бъде достигнат и унищожен от Божието милосърдие, когато то намира разкаяло се сърце, желаещо да се помири с Отца“.

Свещеническо братство „Свети Пий Х“ - валидна изповед

Продължава и след юбилей възможността „за братята, посещаващи черкви, в които службата извършват свещеници от братството „Свети Пий Х“, да получават валидно сакраментално опрощаване на греховете си“. Това се „поверява на добрата воля на свещениците, за да може да се възстанови с Божиата помощ пълното общение в Католическата църква“.

Семейства в трудност

Папата отправя мисъл и към семействата, като призовава „да се гледа на всички човешки трудности с поведение на Божия любов, която не се уморява да приема и да придружава“. От свещениците се иска „внимателно духовно, задълбочено и далновидно разграничаване, за да може всеки, без изключение, в каквото и положение да се намира, да може да се почувства конкретно приет от Бог, да участва активно в живота на общността и да бъде приет“ от Божия народ.

Световен ден на бедните

Папата пише, че „юбилейят приключва и се затваря Светата врата. Но вратата на милосърдието на нашето сърце остава винаги широко отворена. Ние разбрахме, че Бог е сведен над нас (виж Ос. 11, 4), за да можем и ние като Него да се навеждаме над братята“, особено над бедните и страдащите. Папа Бергольо потвърждава, че „не можем да забравяме бедните“ и затова учредява за цялата Църква Световен ден на бедните през Светата неделя през годината. „Докато Лазар лежи пред вратата на нашия дом, не може да има нито справедливост, нито социален мир по света“, изтъква Светият отец.

Културна революция чрез креативността на милосърдието

Папата заключава, че „е дошъл момент да се направи място за креативността на милосърдието“, което чрез обикновените дребни всекидневни постъпки, „конкретни знаци на доброта и състрадание, насочени към най-малките и беззащитните, към най-самотните и изоставените“, да „даде живот на една истинска културна революция“ по цял свят.

Дева Мария е във фокуса на следващите три световни младежки дни

XXXII световен младежки ден, 2017 г.: „Силният ми стои велико нещо“ (Лк. 1, 49).

XXXIII световен младежки ден, 2018 г.: „Не бой се, Мариам, понеже ти намери благодат у Бога“ (Лк. 1, 30).

XXXIV световен младежки ден, 2019 г.: „Ето рабинята Господня, нека ми бъде по думата ти“ (Лк. 1, 38).

Това са темите, избрани от папа Франциск, за следващите три световни младежки дни, като кулминационната точка ще бъде Световната младежка среща в Панама през 2019 г. Младежките срещи през 2017 г. и 2018 г. ще се проведат на епархийно равнище.

Темите, избрани от Светия отец, са своеобразно продължение на тези от предишните три срещи (2014-2016), в центъра на които бяха блаженствата, обобщава Папският съвет за миряните, семейството и живота в свое комюнике. Както знаем, Мария е тази, която всички поколения наричат с името „блажена“ (срв. Лк. 1, 49). В речта, подготвена от па-

па Франциск за срещата с доброволците от Световната младежка среща в Краков, Мария бе посочена като пример за подражание именно в светлината на блаженствата. Тогава точно по този повод Светият отец призова младите да не забравят миналото, да имат смелост в настоящето и да са изпълнени с надежда за бъдещето.

Трите посочени теми представляват своеобразно духовно пътуване през следващите три световни младежки срещи. И всички те - свързани с Мария. В същото време това ще бъде един път през миналото (2017), настоящето (2018) и бъдещето (2019), вдъхновен от трите богословски добродетели: вяра, любов и надежда.

Папският съвет допълва, че с така избраните теми папа Франциск показва и една очевидна симбиоза с темата на следващия синод на епископите: „Младите хора, вярата и разпознаването на призванието“.

По www.catholic-news.bg

21 милиона вярващи са преминали през Светата Врата на базиликата „Свети Петър“

Близо 950 милиона вярващи от цял свят са преминали през Светата врата не само на базиликата „Свети Петър“ в Рим, но и в други епархии и светилища по света. Данните посочи монс. Рино Физикела, председател на Папския съвет за

ха отворени Свети врати. Данните показват, че над 80 на сто от всички католици са преминали през Свети врати. А за Рим сведенията сочат над 21 милиона поклонници, дошли от 156 държави и взели участие в юбилея.

Към тази информация се добавят и пилигримите, посетили светилищата и различните места за поклонничество по света. Монс. Физикела отбеляза, че „най-големите светилища са регистрирали средно присъствие от три милиона вярващи; например светилището в Краков бе цел на поклонничество за пет милиона католици; светилището в Сантяго де Компостела надмина рекорда от посещения през 2010 г.; светилището в Гуадалупе отбеляза близо 22 милиона поклонници“.

За присъствията онлайн епископът посочи, че официалният сайт на юбилея, който е на седем езика, „позволи над 6 523 000 посещения; визуализираните страници са над 16 220 000“.

Монс. Физикела благодари на италианското вътрешно министерство и на регион Лацио, като отбеляза и „успешното сътрудничество“ с техническия секретариат под ръководството на префекта на Рим. Юбилейят, започнал по времето на нечуваните атентати, извършени в Европа, премина спокойно. Онези, които са смятали юбилейната година главно за „източник на печалби“, са „разбрали погрешно нейния най-дълбок смисъл“, подчерта прелатът.



Подвижна Света Врата на Соломоновите острови

насърчаване на новата евангелизация и отговарящ за организацията на Светата година, по време на пресконференция във Ватиканския пресцентър.

„Сумирайки всички данни, се стигна до общата цифра от над 900-950 милиона вярващи, които в цял свят са прекарали прага на Светата врата“, отбеляза монс. Физикела.

За първи път в историята на Католическата църква наистина не само в Рим, но и в цял свят бя-

